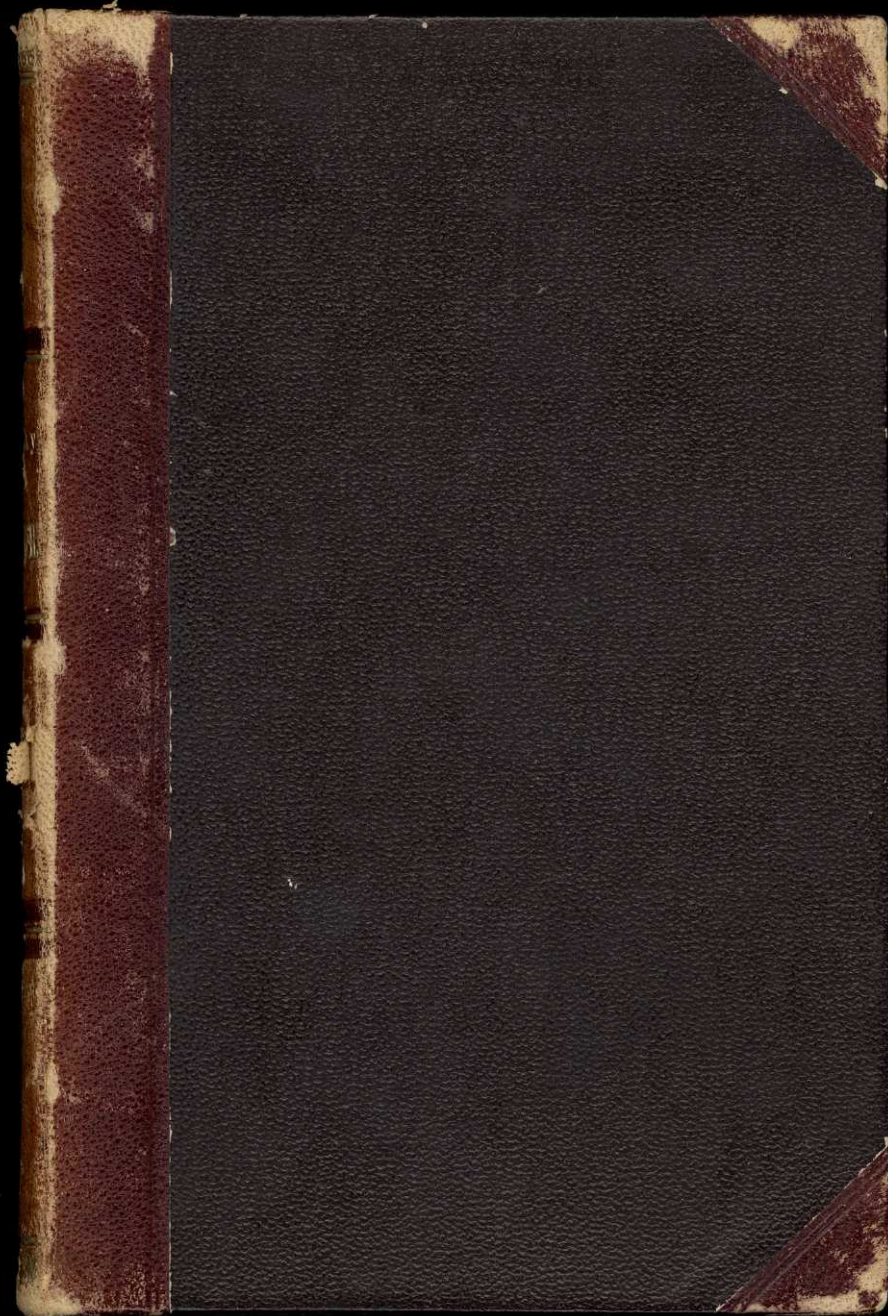

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

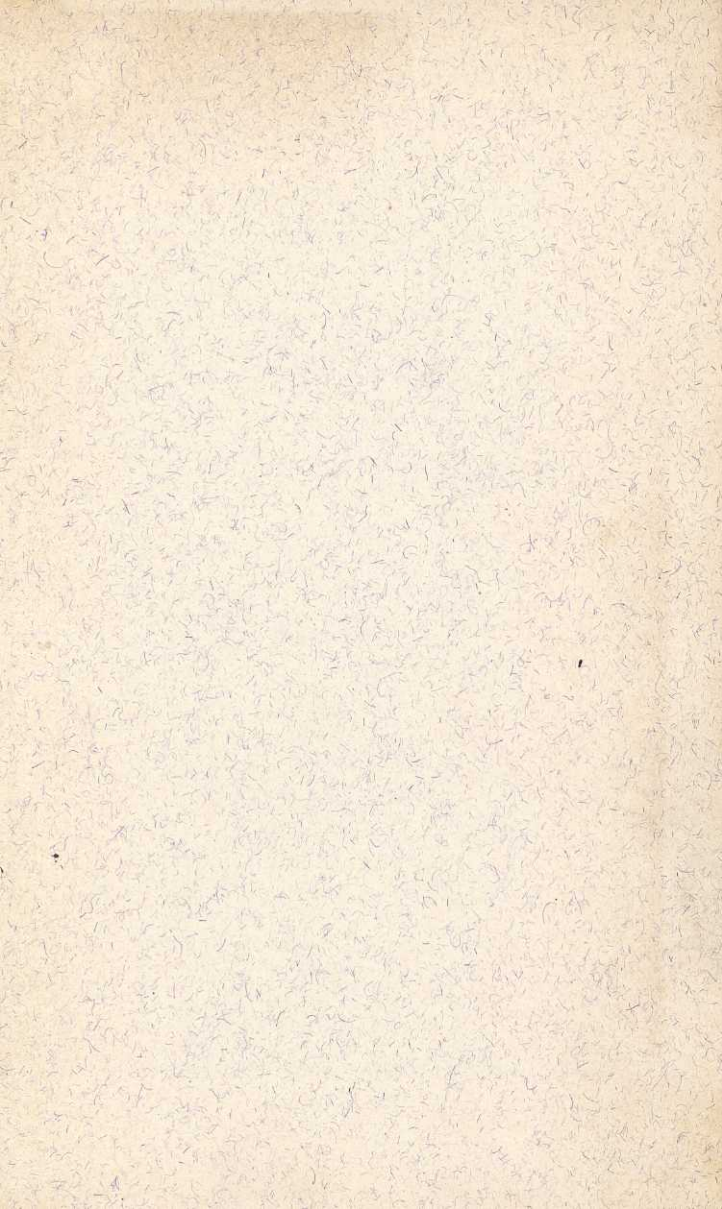

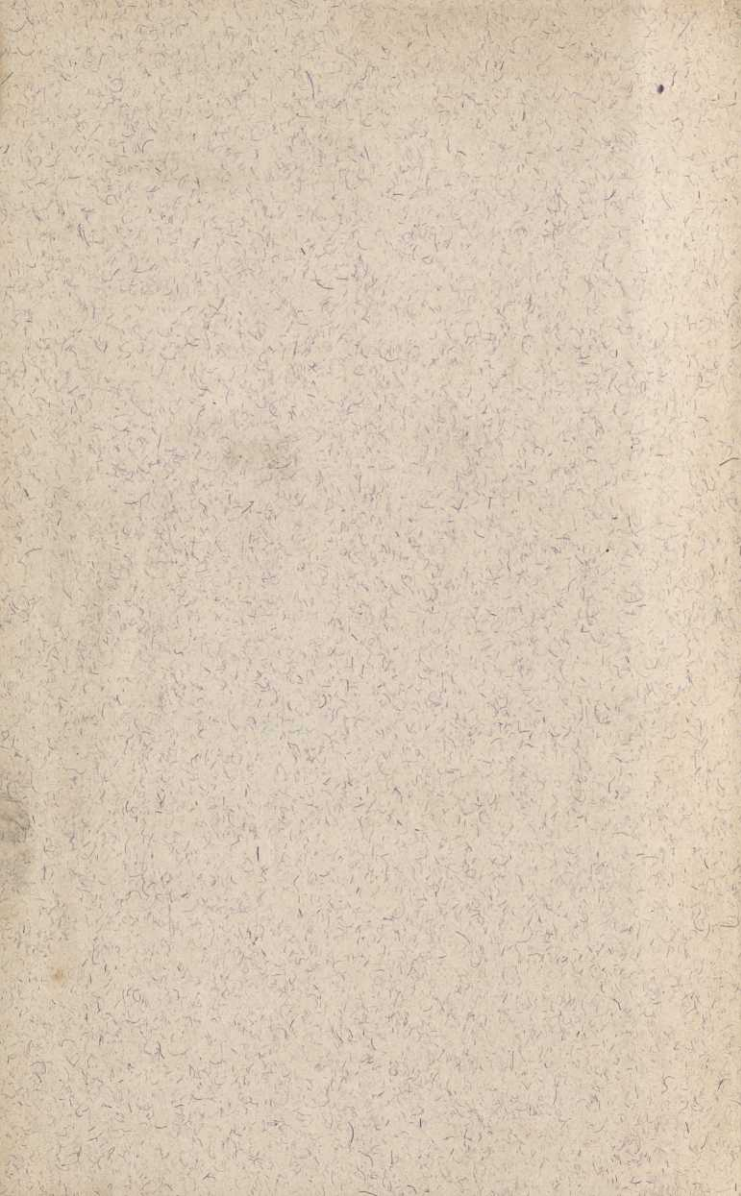

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

3A

DIKTER

AF

CARL SNOILSKY.

STOCKHOLM.
JOS. SELIGMANN'S FÖRLAG.

To Mr Dr J. A. Hedlund

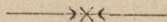
und utmärkt hörsakt
af 1877.

Ex. A

DIKTER

AF

CARL SNOILSKY.

STOCKHOLM.
JOS. SELIGMANNS FÖRLAG.

DEKOR

STOCKHOLM.

TRYCKT HOS ISAAC MARCUS, 1869.

INNEHÅLL.

Italienska bilder.

	Sid.		Sid.
Inledningssång	3.	På romerska Campagnan	36.
Venezia	8.	Tivoli	38.
Palatset Mocenigo	14.	Nina la Lavandaja	40.
Vindarnes sång om Isola Bella	16.	Chiajan	42.
Neros gyllene hus	18.	En bal i Palazzo Reale	46.
En familj	23.	Sång i Neapel	48.
Saltarello i Trastevere	25.	Sorrento	50.
Regnväder i Rom	28.	La bella Sorrentina	54.
Salvator Rosa	32.	Sirenernas grotta	56.
Jultankar i Rom	33.	Epilog i Marseille	59.

España.

Sonetter.

1. Till Fredrik Sander	65.	11. I Guadarama	75.
2. På upptäcktsfärd	66.	12. Escorial	76.
3. Zaragoza	67.	13. Den spanska oljan	77.
4. Bellman i Madrid	68.	14. Lyckliga dagar i Al- hambra	78.
5. Folkfest på Prado	69.	15. På tjurfäktning	79.
6. Velazquez	70.	16. Cachucha	80.
7. Murillos helgon	71.	17. Pepitas kyrkogång	81.
8. Philip II och hans älskarinna	72.	18. Gamla och nya Spanien Mellan tvenne verldsdelar	82.
9. Titians Ariadne	73.	Alhambra	86.
10. Aloën	74.		

Inledningssång.

Jag bringar drufvor, jag bringar rosor,
Jag skänker i af mitt unga vin;
På alla stigar, på alla kosor
Jag slår den ljudande tamburin.

Jag tröttar ingen utöfver höfva
Med tomma foster från drömmars hem;
Jag sjunger endast hvad jag fått pröfva
Med mina sinnen, de sunda fem.

J moget kloke, J öfversluge,
Er har jag föga att bjuda på!
Du varma hjerta på tre och tjuge,
Du vet jag säkert skall mig förstå.

Kom, du, som spritter i hvarje fiber
Och ej är vän af att skräda ord,
Följ mig till Brenta, följ mig till Tiber,
Om det ibland käns för kallt i Nord.

Hesperien heter det paradiset,
Der aldrig sommarn tar något slut,
Och ingen knarrig kerub med riset
De sälla syndiga jagar ut.

Ja, låt oss vandra, ja låt oss ila,
Från foten skuddande hemlandssnön!
Kom att vid Como på kullen hvila
Och se regnbågen stå öfver sjön!

På Dömens dörr i Milano glänta!
Hör hymner döna vid orgelns ljud,
Men håll din gudstjenst bredvid Magenta,
Och jubla tack till de fries Gud!

Låt icke sorgen få makten med dig,
Fast glädjen ej är vid Brenta gäst!
Frälst är Milano, frälst blir Venedig,
När frihets purpursådd strös härnäst.

Slut dig till Roma, det fornas moder,
Men stirra ej på dess öde rum:
Tänk dig i stället för fallna stoder
Ett bättre, nytt Capitolium!

Af gamla vaser i guld och lera
Hvad stort, hvad nyttigt har du väl lärt?
Det simpla svärdet uppå Caprera
Är tusen gånger så mycket värdt.

Låt alle kännare högt predika
Om gruppen den och om torson den!
Jag såg på gatorna det antika
I dessa qvinnor och desse män.

För marmorstoder jag ej kan brinna,
Helst när det fattas dem arm och ben;
Jag vet blott, jag, att den skönsta qvinna
Alldeles icke var gjord af sten.

Jag vet, fast olärd som Cicerone,
Hvarest de rödaste läppar le:
I lunden under Neapels måne
Jag vet, att minst du behöfver be.

Du ser i fjerran Vesuven skicka
Sin rökkolonn genom högblå luft;
Der hos den solbrända vingårdsflicka
Skölj ner ditt öfverskott af förnuft!

Ja, låt oss ila, ja, låt oss springa,
Som yra fålar, af idel fröjd!
Hör du? Osynliga flöjter klinga
Ur luft, ur vågor, i dal, på höjd!

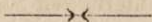
O, hvad mitt hjerta har vändats, fånget
I frack, i flärd och i onatur!
Mitt unga lejon, tag nu ut språnget
Och slå med tassen omkull din bur.

Ja, låt oss svärma, ja, låt oss vandra
Der yppig skymning bland rosor rår!
I morgon blyges man för hvarandra,
Att man var säll som en gud i går.

I dag jag än kan få folk att lyssna,
Fastän jag blott har en svag tenor;
I morgon blir det min lott att tystna
För någon röst, som är stark och stor.

I morgon skall man ha glömt det hela,
I dag dock lefver min lilla dikt
Och låter fritt små fontäner spela
I lust och solljus och tillförsigt.

Sitt ner och ploeka bland mina rosor,
Och rör med läpparne vid mitt vin!
På alla stigar, på alla kosor
Jag slår den ljudande tamburin.

Venezia.

Jamais la tendre Volupté
 N'approcha d'une âme flétrie.
 Doux enfant de la Liberté,
 Le Plaisir veut une patrie.
Béranger.

1.

Vackra Giacinta, jag håller vid trappan,
 Plaskar i gränden med slutna gondol!
 Pietro, med cittran inlindad i kappan,
 Kan för i afton en ny barkarol.

Persikor har jag och grekiska viner,
 Eldig champagne har jag med om du vill.
 Gör blott ur fönstret ej nekande miner —
 Vackra Giacinta, ack gör dig ej till!

Lägg både nålsöm och radband å sido,
 Kom för att vagga på månklar lagun,
 Kom och låt svalkande vindar från Lido
 Smeka din tinning på kuddarnes dun!

Girigt du skyndar små läpparne pressa
Tätt intill persikans fjuniga klot.
Frossa, ja frossa, min själs dogaresa,
Tag i ditt blod hennes sötma emot!

Skyggt på de flyktiga perlor du smuttar;
Fradgan ur glaset fräst ner på din hals,
Glittrar som guld just der snöhvitt det sluttar . .
(O, något slikt såg ej Titian alls!)

Ha, gondolier, jag tror speja du vågar!
Bry dig om intet och bruka din år!
Ro så att skummet uppspritter i bågar,
Annars så rys för en kättersk signor!

2.

Lent vi glida fram på vågor,
Der det trolska månsken hoppar
I sin stålblå prakt.
Vattenstänk, likt hvita lågor,
Ifrån roddarns åra droppar,
Höjd och sänkt i takt.

Nu på Pietros cittra akta:
 Pietro är en ståtlig basso,
 Klangfull, stark och ren.
 Vill du han skall sjunga Tasso?...
 »Tasso?» — frågar flickan sakta —
 »Hvad var det för en?»

Öde praktpalatser glida
 På sin tärda grund af pålar
 Dystert oss förbi.
 Massan der på venster sida,
 Halft i natt och halft i strålar,
 Hyst en Foscari.

Förr i prunkande gemaken
 Glädjens kalk blef tömd till dräggen
 Under harpackord.
 Nu står salen tom och naken:
 Titians dukar lemnat väggen,
 Sålda åt en lord.

Råhet krossat sköldemärket:
 Lejonet med bok och vingar
 Och med lyftad ram.

Som han yfdes öfver verket,
Omkring remnadt porthvalf svingar
Austrias snåla gam.

Segrare, som såg från stammen
Af förgyllande galerer
Kufvad Orient,
Ve, din borg är hem för skammen,
Hem för slafvar och hetärer,
Som ditt namn ej känt!

Lethes bölja sammanflyter
Öfver sjunken Bucentoro;
Ära, allt förgått....
Nu Giacinta tystna'n bryter:
»Se hvad ljus i Casa d'oro,
I Taglionis slott!

Och från fjerran Markusplatsen
Smeksamt sig i örat fäster
Regimentsmusik.
Stor sak, hvem som egt palatsen!
Österrikarnes orkester
Är dock magnifik!»

3.

Böljan qvider kring den svarta slupen,
Tunga suckar bubbla upp ur djupen,

Och jag hör en hviskning,

Medan tärnan hör en wienervals:

»Mitt Venedig, se'n du mist din ära,

Känns ej lifvet lätt och ljuft att bära?

Smyger gyllne bojan

Ej behagligt kring din vackra hals?

Adrias yngling, fattar du din heder

Att få stickas in i tyska leder?

Hvita vapenrocken

Sitter prydligt på en välväxt slaf!

Känner du väl värdet af din lycka

Andra i din ordning att förtrycka?

Ungerns, Danmarks jämmer

Är en seger just att skryta af!

Du lagunens blomma, blonda tärna,

Du, som konstens furstar målat gerna,

Du, som frie männer

Fordom hyllade med sänkta stål,
 Tycker du ej stunden hastigt ilar,
 Då din fulla barm du lydigt hvilar
     Mot barbarendens skuldra,
 Vaggad i hans yppiga gondol?

Barkarol, ur sångarhjärtan sprungen,
 Medan Brentas strand var obetvungen,
     Bjud nu till att roa
 Främlingen, som har betalt din klang! »
 Dofva hviskningen ur djupet tiger;
 Böljan ljudlöst sänker sig och stiger,
     Men på Pietros cittra
 Tyckte jag den bästa strängen sprang.

Sorgsna stämman, jag förstår din smärta!
 Sorgsna stämman, hur du skär mitt hjerta!
     Arma, fallna drottning,
 Se, af blygsel står min kind i brand!
 Sköna flicka, som jag ville vinna,
 Du skall icke blifva min slafvinna.
     Gondolier, tig stilla,
 Tills du fraktar friheten i land!

Palatset Mocenigo,

der BYRON bodde i Venedig.

Det är så mörkt och så öde
I Mocenigos palats;
Det är som om idel döde
Der hade sin boningsplats.

Acacian grönskar stilla
Bland gårdens förväxta snår,
Men ingen fogel hörs drilla —
Blott tystnad, tystnad här rår.

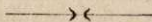
Det hvilar en dof beklämning
På denna de dödes borg,
Som hyst i sin gråa lemning
Den mörkaste menskosorg.

En flygtig timme här dröjde
En biltog sångaresvan;
Men snart han med brus sig höjde
Mot rymdernas ocean.

Nu är det så mörkt och öde
I rum, der skuggorna rå.
Tyst, nattvind, väck ej de döde!
Hvi jämrar du ständigt så?

Då vindarne hvina skarpa
Bland trån på förvildad gård,
Man hör från en brusten harpa
Ett klagande, gällt ackord.

Och stundom, då månen målar
På fönstret i mohrisk stil,
Man sett i dess skygga strålar
En ädel och blek profil.

Vindarnes sång om Isola Bella.

Säg, känner du ön i speglande sjö,
 Der Alpernas stormar som hviskningar dö?
 Med lunder och stoder höjs hon ur vass
 Och stiger, terrass på terrass.

Regnbågen skön
 Är ram omkring ön
 Och brokigt målar
 Springbrunnarnes strålar.

I kronornas skymning susar det matt
 Af suck, af kyss, af ljufva godnatt.

Här bo vi så gerna, trivvas så godt,
 Bland snäckpyramider, bland skinande slott;
 Vi lekte en gång i lagrarnes topp,
 Då skrämde en främling oss opp.

På luftig tå
 Vi flydde, vi små,
 Som amoriner
 Med bäfvande miner —
 Han ristade, stolt som stället monark,
Battaglia i stammarnes bark.

Då skulle du sett hur herrlig han var:
 Hans spår blefvo kyssta af stormen, vår far.
 Hans panna var lugn som huggen ur sten
 Och lyste likt Alpernas sken.

Hvar vingad pilt,
 Som skalkades mildt,
 Med båge väpnad,
 Blef mållös af häpnad.

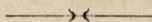
Vi kröpo tillsammans, döda af skräck,
 Bak mandelblom i doftande häck.

Han gick som ett thordön rullar sig hän,
 Likt tårpilar lutade lagrarnes trän.
 Förvandlad vi tyckte nöjenas ö,
 Der aldrig hans minne kan dö.

Vi skyggt se åt
 I hvar och en båt,
 Hvars segel svälla

Mot Isola Bella:

Har ingen af dem en hjelte i förn?
 Så qvaft det känns kring himmelens hörn.

Anm. Att Napoleon kort före slaget vid Marengo uppehållit sig på Isola Bella, och derstädes i ett lagerträd inristat ordet Battaglia, är en gängse tradition.

"Neros gyllene hus".

Till Henrik Ibsen.

Jag vandrar omkring på en sträcka
Af sjunkna palatsers grus,
Der mossor muren betäcka
På Neros gyllene hus.

Den grund, der ogräs slår rötter,
Var förr polerad och rik:
Der stampade kejsarfötter
På speglande mosaik.

Och här, der ödlorna leka
Och fjäriln fladdrar förbi,
Ha senatorer stått bleka
För Nero i raseri.

Nu murgrön frodas och kryper
Omkring cæsarernes bo
Och skrifver i gröna typer
En dikt om minnenas ro.

På ramlade herrskarsäten
Historiens dom blir dömd;
Den lyder: glömd och förgäten,
För evigt förgäten och glömd!

Du är blott en vanlig backe,
Palats, som sjunkit i grus!
Nu trampar min fot din nacke,
Du Neros gyllene hus!

Tro aldrig, att jag beklagar
Din flyktade prakt och glans:
Ve dig och de forna dagar,
Då icke friheten fanns!

Hvad kan en ruin väl vara
För tidernas yngste son?
En kulle, en mullhög bara
Att se en utsigt ifrån.

Se! Solens kula sig sänker
Bak pinjer och blåa berg;
På Coliseum hon blänker
I brunröd, glödande färg.

Hon stänker en purpurdroppe
På Buonarottis kupol.
Då allting är mörkt deroppe,
Har du sagt godnatt, o sol!

En gång, då solen går neder
I purpur och guld som nu,
Och nickar farväl till eder,
I eviga kullar sju,

Då skall hon Roma betrakta
Och småle odödligt gladt,
Som ville hon säga sakta:
I gamla tider, godnatt!

I morgon lemnar S:t Peter
Med suckan sin Vatican.
Kring all naturen det heter:
Nu vaknar den store Pan!

Det varma, rörliga lifvet,
Som bundet i bojer frös,
Af kufvande tvång omgifvet
Och osällt se'n hedenhös,

Ur tusen knoppar det bryter,
En yster, chaotisk vår,
Och hafvet af glädje ryter,
Och Tibern jublande går.

Att sjunga vaggsång för slafvar
Hesperiens vind var för god,
För god att sucka bland grafvar,
Der lagern på hån blott stod:

För god, att prester och skälmar
Sig skulle bada deri; —
Kring hjeltars buckliga hjälm
Han sveper nu stolt och fri!

På blomsterbeströdda gator
Det hvimlar af frie män;
Det åker en triumfator
På Via Sacra igen.

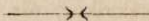
Bort, bort med S:t Petri nyckel
Och multnade helgonben!
På vantrons ömkliga gyckel
Såg solen för länge re'n.

Bort med den dumma gestalten
Ifrån Trajani kolonn!
Den är ej af rätta halten — :
En bättre vill tidens son!

Ställ upp på pelarn en annan:
En genius, som blickar fritt,
Med flygande lockar kring pannan
Och mössa af phrygisk snitt!

Men, synes dig sockeln för ringa,
Tag Neros gyllene hus,
Att genien fram må springa
För dig i sitt rätta ljus.

Den krönta mitran skall rysa
För bilden, som sträfvar mot skyn,
Men solen aldrig belysa
En större, skönare syn.

En familj.

Stolt mannen bär sin kalabreserhatt
På rika lockar, mörka som en natt.
Från breda skuldror glänser en karbin,
Att den är laddad, ser man på hans min.

Af mannakraft står ådern spänd och varm
På muskelfyllig och svartluden arm,
Och blicken hvilar, full af eld och lif,
Uppå hans späda barn och unga vif.

Hur skön hon är, hon, med den bruna hyn,
Då doket skuggar djerfva ögonbryn!
Hur trånfullt simmar ögat af gagat!
Men lika lätt det kunde blixtra hat.

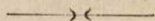
Den lilla knubbiga keruben trifs —
Gud, hvad han skriker, för att få till lifs!
Ej modersbarmen kan han unna frid —
En sådan liten vildsint Romulid!

Till gruppen hör en åsna och en hund,
Ett halmstrå hänger ifrån åsnans mund.
Der har du en familj, komplett och hel, —
Fast målad ej precis af Raphaël.

Njut, unga par, din fria, friska fröjd,
Och locka englar ner från himlens höjd.
Och du, din lille skälm, som skriker så,
Må du bli sams med dina syskon små,

Må kopporna gå mildt förbi din hud,
Sandaln och getskinnsjackan bli din skrud.
Blir du som far din en bandit — får gå!
Men tag blott aldrig rock och stöflar på.

Saltarello i Trastevere.

Tamburiner skrälla och skramla:
 Samlens hit, båd' unga och gamla!
 Trumskinn dunkas af hårda knogar:
 Samlens hit från gränder och krogar,
 Nektarrusiga, bruna gossar,
 Mörka flickor med kind som blossar!
 Ingen långsam, sömnig förbidan!
 Foten redo och hand i sidan!
 I Trastevere bjuds i qväll
 På en sprittande saltarell!

I en hyrvagn sitta
 Lord och lady Bob
 Att i nåder titta
 På Italiens mobb.
 Röda polisonger
 Skakas flera gånger
 Af ett ljudligt skratt;

Men myladys öga
 Öppnas endast föga
 För att småle matt.

Hejsan, strunt i den hedna britten!
 Slikt han fattar ej för en vittnen.
 Se Giovanni med Marcellina:
 Blickar tala och blickar skina,
 Läppar skälfva med stumma frågor,
 Yppa andra än dansens lågor.
 Flicka, akta, att inom året
 Silfverpilen ej rycks ur håret,
 Silfverpilen, som jungfrun prydt —
 Ty Giovanni är hjerteskytt!

Sjelfva lady Fanny
 Blir till hälften väckt:
 Se hvad den Giovanni
 Dansar stolt och käckt!
 Genom lätta kläder
 Fram i ljuset träder
 Ett bronseradt hull.
 Ladyn floret sänker,
 Fastän hjertat tänker:
 »Very beautiful!»

Marcellina, min flicka lilla,
 Skall du uppta' ett skämt så illa?
 Marcellina vill klösa Stella —
 Tamburinerna skramla, skrälla:
 Skilj dem åt, vid Santa Birgitta,
 Skilj dem, förr'n hon en knif kan hitta!
 Osterian samlar oss sedan,
 Der finns bot för harmen och svedan,
 Der finns qvällsvard, som ryker fin —
 Macaroni och vin — och vin! —

Men hos lady'n röres
 Mången hemlig sträng,
 Och se'n dess förstöres
 Månget ark velin.
 Hvem är den der gossen,
 Vallande i mossen
 Kring ett smyckadt bås?
 Kors, det är Giovanni,
 Som nu finns hos Fanny . . . .
 I pastell, förstås!

Regnväder i Rom.

(Aqvarell efter naturen.)

Liksom ur ett ämbar det häller
På Roma, den eviga stad,
Och Tibern han pöser och sväller
Och bullrar så smutsgul och glad.
Nu in öfver Ghetto han strömmar
Och gäcker, i det han far fram,
Hos Israëls kroknästa stam
De Rothschildska drömmar.

Men regnet från skyarne öser
Och gläds åt sin grymma kapris.
Snart »romerska frågan» det löser
På just ett oroande vis.
Än Pius på Sankte Pehrs vägnar
Dock thronar orubblig som soln:
Han flyttar sig icke från stoln,
Förr'n Sarder det regnar.

Hur slita ej Frankrikes söner,
 Som vakta här år efter år,
 Att herden för kyrkan ej röner
 Förtret af bångstyriga får!
 Lungsura i hvita gamascher,
 Marschera de tappre förbi.
 En ed om »la belle Italie»
 Går grof ur mustacher.

Hu, luften är gråkall och kulen,
 Och bakom Sankt Peters kupol
 En molnsäck har knutit sig mulen
 Kring Söderns guldstrålande sol.
 Soractes hvitglänsande hufva
 Försvinner i dimmornas flor,
 Der Jupiter Pluvius bor
 Med februar och snufva.

Han sjelf Capitolium renar
 Från högar af nymodigt dam.
 Det forsar, det sqvalar bland stenar,
 Der triumfatorer gått fram.
 Små sjöar i togan sig dana
 På Marci Aurelii staty,

Tritonerna frusta och spy
I bräddfyll fontana.

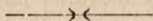
På Pincio cypressen står dyster
Bland palmernas slokande blad,
Och alla de hedniska byster
Bli döpta af himmelens bad.
Men borta bli tjärnornas skaror,
Som stredo om skönhhetens pris
Och glödde vid ögonkurtis
Och lade ut snaror.

Hvar är hon, vår lilla prinsessa,
Brunetten med nerkammad lock,
Som åker med högburen hjessa
Bland sorl af beundrares flock?
Förgäfves otålig jag stampar
I Pincios våta allé;
Jag ser ej gudinnans livré
Och mörkbruna kampar.

Hvart skall man ta vägen, go' vänner,
För vattnet, som inkräktar allt?
Åh lappri, en tillflykt jag känner:

Här vinkar en räddningsanstalt.
På skylten kan hvar man ju läsa,
Att här finns det dråpliga *Est*;
Då Flaccus hos storfolk var gäst,
Det purprat hans näsa.

I dörren den sotige kocken
Kringjublar de kommande re'n.
Fort af med den drypande rocken!
Från spiseln ett klarare sken!
Vid gyllene Montefiascone
Vi få väl en gladare min...
Men det är ju vatten, ditt vin!
Blott vatten, *briccone!*

Salvator Rosa.

Salvator Rosa, du som trifves bäst
Der fradgig fors emellan klyftor strömmar,
Der fjellskog suckar, storm är utan tömmar, —
I dig naturens uppror har sin prest.

Du lefde, då ditt land var träl som mest.
Mitt hjerta framför dina taflor ömmar:
I dem du biktat dina frihetsdrömmar,
Din djerfve andes glödande protest.

Du målade af bitter oro tänd:
Jemt är ditt landskap mörkt och molnbelastadt,
På duken vilda slagtningar du kastat.

Din pensel brusar fram i vapenfärd:
I färger du att profetera hastat
Italiens huggande och blanka svärd.

Jultankar i Rom.

Jag njöt en sydländsk sommarfröjd och tänkte sällan på,
Att högst i Norden fanns ett land med himmel mindre blå.
I idel solljus flöt mitt lif, en dröm på ejderdun,
Och kärare jag Södern fick alltsom min kind blef brun.

Det var uti det gamla Rom. Jag satt uti mitt rum;
På himlens azurherrlighet jag länge skådat stum.
I trädgårdstjappan nedanför stod allt i flor och glans,
Citronens guldklot bjert stack af mot bladens dunkla krans.

Jag var så sällsamt vek till mods i denna dagens frid,
Jag hörde pifferaro'ns ton från gränden närmst invid.
Madonnans bild i murens nisch han drog med spel förbi.
Mitt öra följde medvetslöst säckpipans melodi.

Jag vet ej hvarför blicken sjönk bland böcker på mitt bord
På Bellman, tjusaren Tegnér, på skalderne från Nord.
Mitt hjerta slog så aningsfullt — och så det föll sig, att
En liten bortglömd almanach jag af en slump fick fatt.

Jag bläddrade och bläddrade och nu jag först förstod
 Hur tiden skenat bort med mig vid Tiberns gula flod.
 December! — Är det möjligt väl? Jag såg ej snö i år!
 December, tjugufjerde — ack, det som en blixtnad mig slår.

Mitt land, mitt land, hur mår mitt land med marken
 hvit af snön,

Med julefrid och juleljus och bjellerklang på sjön?
 Jag har ej hem, jag har ej härd, jag har ej eget bo.
 Månn' någon ännu minns mig der? Mitt hjerta hviskar: jo.

Gud signe dig, mitt eget land, och lyse öfver dig
 All fridens klarhet; sedan må allting bli mörkt för mig!
 Må kornet spira under snö, der det i mull är satt,
 Och må det växa mycket bröd i Sveas norrskensnatt!

Hvad bryr jag mig om Söderns prakt och fågring denna
 stund,

Om sorlande kristallers språng i skuggig lagerlund?
 De rika färgers spel för mig i hast blef dödt och svart;
 Min själ har flyttat härifrån — långtbort — jag vet
 nog hvart.

Jag ser en stad, en välbekant. I både rik mans hus
 Och fattigkojan tindrar upp ett vänligt juleljus.

I qväll får saknas ingenstäds det goda, hvita bröd,
Och ej den frusne sparfven ens i qväll får lida nöd.

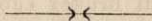
Jag ser ett hem — jag känner det — jag ser den tända
gran,

Med knäppta händer stå de små, som sjelf jag varit van.
Derute är det kallt och mörkt och yrar nu som bäst;
Derinne är det varmt och ljust på Jesusbarnets fest.

Gud signe detta hem och den, som nu så barnsligt glad
Sig fröjdar åt hvar liten skänk, hvarom hon julen bad.
Säg, märker du jag är dig när? O säg, förnimmer du
Min andes träгна vingeslag, som susa kring dig nu?

O I, som egen ömt hvarann i denna dyra stund,
Som vandren samman hand i hand och hvilen mund
mot mund!

Det är ej någon stackars sparf, som vid er ruta rör:
Det är ett ensamt hjerta blott, som snyftar utanför!

På Romerska Campagnan.

Hvart träd förtvinar, ljungen brännes gul
 I denna qvalmiga fördömda öken.
 Blott här och der syns ett förfallet skjul,
 Bebodt af bleka, febersjuka spöken.

Der står ett stycke af en aquæduct,
 Men rostadt rör ej mer en droppe hyser.
 In genom hvalfven, svärtade af fukt,
 Den heta himlen, blå som kobolt, lyser.

På dyster ort ett träkors möter se'n,
 Der vandringsmannen icke gerna stoppar:
 Der dräpte en i fjor sin bäste vän
 För tolf bajocchi, tiggda hop i koppar.

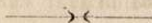
Sin långa spjutstaf brukar campagnoln
 På hästens länd, att hinna hem till qvällen.
 Då dimman efterträdt den sjunkna soln,
 Han vet det dödligt är på dessa ställen.

Tungt släpar sig en forvagn i hans spår;
 De tröge bufflar stöna under oket.
 Hans unga hustru, brun, med korpsvart hår,
 Från vagnen småler vänligt under doket.

Halfnakne pojkar träffas då och då,
 Som drifva getter fram med hjälp af hundar.
 Hän mot de berg, som skymta luftigt blå,
 Der Tibur ligger bland olivelundar. —

Hur blef den en förpestad ödemark,
 Den nejd, som fårats förr af tusen plogar,
 Som var en källsprängsrik, elysisk park
 Med hvita villor och med svala skogar?

Ej genom Genseriks förstöringsflit,
 Ej genom blonda horder ifrån Norden;
 Men »Guds vikarie» gjort med himmelskt nit
 Ett helvete utaf den sköna jorden.

Tivoli.

Ned i dalen vattenfall

Af kristall

Fina perlregn dugga.

Uti qvällens varma färg

Lundar, berg

Skifta ljus och skugga.

Öfverst på ett klippusprång

Pelargång

Står med brustna fogar.

Kring Sibyllas tempelhus

Går ett sus

Af oliveskogar.

Lyssna i den tysta qväll:

Kaskatell

Mumlar melodier.

Hviskar ur sitt månskensbad

En najad

Kyska svärmerier?

Sången kan ej utdö i

Tivoli:

Lyran hänger stilla,

Men på sluttningen mot daln

Näktergaln

Bor i Flacci villa.

Och Sibylla finns här än;

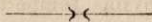
Diktens vän

Vill hon huldrik vara.

Tyder, mot sin gunstling öm,

I hans dröm

Runor underbara.

Nina la Lavandaja.

(Napoli.)

”Och är jag bara en lavandaja,
Jag kallas Nina den sköna dock,
Och herrar vända sig på Chiaja
För att se fladdra min mörka lock.

Jag kunde slippa gå kring och tvätta,
Men få stoltsera i nya skor;
Dock väl jag mins, hur det gick Giulietta,
Och därför aldrig jag smickret tror.

Jag vet, han endast bär ondt i hogen,
Den rike sprätten, af smekord full.
Jag vet en fiskaresång på vågen,
Som klingar bättre än myntadt gull.

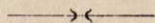
Antonio är en munter sälle
Och god i innersta hjerterot.
Vi äro födda på samma ställe
I Portici vid Vesuvens fot.

Med röda mössan ner på sitt öra
Han ofta kommer i egen slup
Att mig dit bort öfver golfen föra —
Jag får mig spegla i blåa djup!

Då båten stannar på strandens bankar,
I land han bär mig på kraftig arm,
Och hjertats slag ha förrådt hans tankar,
Då jag var tryckt till hans breda barm.

I qväll vi ses i en tarantella:
Då tror jag nog han vill passa på
En sakta fråga till mig att ställa —
Och nog jag vet hvad jag svarar då!»

Så med sin tvättkorg på väg till källan
Sjöng solskensbarnet från Portici.
På bara fötter i tarantellan
Hon dansar sorgerna lätt förbi.

Chiajan.

Lodrätt badda sommarsolens lågor,
 Mörkblå hafvet ligger utan vågor,
 Strålen, bruten mot dess spegelslätter,
 Sprakar tusen gnistrande paljetter
 Omkring kölen på hvar fiskarbåt.

Capris kantiga konturer glimma
 Fram ur solrök och ur morgondimma.
 Hvarje guldmoln, som förbi vill slippa,
 Ristar upp sig på Tiberii klippa:
 Dagg i dalen — det är molnets gråt.

Öfver bugten hänger mörk Vesuven,
 Ur dess kägla står en rökstod dufven.
 Omkring foten på Vulcani smedja
 Täckta städer lagt sig i en kedja
 Liksom hjordar af små hvita lam.

På Chiajan gå en dag som denna:
Trottoirens lavaskifvor bränna
Der, i skygd af trappors stenalkover,
Suger apelsiner eller sofver
Masaniellos lättförsörjda stam.

Vattnet fullt af silfverfenor spritter,
Men vid torra näten fiskarn sitter,
Skildrar, pladdrande bland lazzaroni,
Huru billigt man fick macaroni
Under Bombas milda faderstukt.

Se den unge slumrar stödd mot muren,
För Murillos pensel klippt och skuren;
Nakna bröstet häfves och arbetar,
Munnen öppnas halft — en tandrad letar
Efter drömmens saftigt gyllne frukt.

Timmar skrida. Vinden, vaknad, eggas
Våg till dans kring »äggkastellets» väggar,
På Sankt Elmo skuggan sig förlänger,
Bullret från Toledo närmre tränger, —
Men ännu tar ej siestan slut.

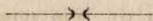
Fremlingen, som kom till nöjets stränder
 Ifrån Norden, köldens, mödans länder,
 Hejdar foten, som höll på att snafva
 Öfver kropparne på gatans lava,
 Och i ord, det sägs, hans harm brast ut:

»Brune lätting, du som ensam öder
 Lifvet bort i sömn bland vakne bröder,
 Se, Hesperien profvar nya pansar,
 Lagern löfvas att ge nya kransar, —
 Du bär vallmokrans, o blygd och hån!»

Unge slumrarn ler åt tadlet bara,
 Småler tryggt i stället för att svara.
 Han i drömmen ser en strålfull flicka
 Rörd och tankfull från sin skyvagn blicka
 Ned på Napolis Endymion.

Och de fries engel i hans öra
 Hviskar ömt: »Jag vill din blund ej störa.
 Låt mig först på dina bröder kalla!
 Dig, mitt barn, jag väcker sist af alla.
 Sof vid böljors lek och dröm om mig!

När Italiens standar utrullar
Sina färger tre från Romas kullar,
Skall jag kyssa dig på pannan sakta,
Bedja dig att vakna och betrakta
Hvad min kärlek verkat tyst för dig!»

En bal i Palazzo Reale.

(Napoli.)

Man spelar upp »Den Stumma» af Auber,
 Och unga, sköna anleten bli ljusa;
 Galoppens hvirflar genom salen brusa,
 Som italienska trikoloren klä'r.

Det är prins Humbert, som befaller här:
 I alla smårum nektarbrunnar frusa,
 Och fina löjen rosenmunnar krusa,
 Och etiketten — blundar snällt, mon cher!

Man skingrar sig i svala gallerier,
 Lyss på musikens fulla harmonier
 Och stirrar ut i natten stjerneklar.

Ett mörkrödt skimmer färgar golfens vågor:
 Det är Vesuv, som kastar glädjelågor,
 Väckt af en ton från Masaniellos dar.

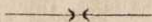
Gå sakta — stör ej dessa sälla två:
 En ung hussar, som vunnit epåletter

För sabelhugg på Solferinos slätter,
 Är nu i värsta eld, han pröfvat på.

Ett svar han vill af ett par ögon få,
 Så mörka, varma som Neapels nätter,
 En röfvad ros han i sitt knapphål sätter:
 På tärnans kind en ny ros födes då. —

Som återskänk han skall från ärans bana
 Snart hemta åt sin brud Venetiens fana,
 Som sjelf han vridit ur fiendtlig hand.

Hvad deras fäder trängtade att skåda,
 Det ega de, de unga sälla båda:
 Ett fritt, ett starkt, ett modigt fosterland!

Sång i Neapel.

Ädelstenar, ädelstenar
 Smycka himlens pell,
 Blixtra genom pinjens grenar
 I Neapels qväll.
 Ack, men dock jag såge gerna
 I mitt eget hem
 Från en majskey Nordens stjerna
 Le — jag vet likt hvem.

Lundens skugga, lundens skugga
 Fylls med balsamlukt.
 Sömniga kaskader dugga
 På orangens frukt.
 Ack, men doftet ej förfriskar
 Som en klöfveräng;
 Helst jag hör, hur källan hviskar
 Kring violens säng.

Örat frossar, örat frossar
 Blott på melodi.

Söderns lust i toner blossar:
 Suck och svärmeri!
 Ack, men det är icke sången
 Ifrån Djurgårdstjäll,
 Der jag hörde sista gången
 Min Carl Michael.

Nektarviner, nektarviner
 Brädda bägarn full;
 Sångens dolda perla skiner
 Ur Falernerns gull.
 Ack, men vännerna jag minnes
 I mitt hem långt bort,
 Der jag gladare till sinnes
 Drack långt sämre sort.

Mörka lockar, mörka lockar,
 Eld i ögonklot,
 Röst, som smälter och som lockar,
 Knappast stås emot.
 Ack, men det är blott med smärta,
 Som jag här blir träl:
 I min Nord man får ett hjerta,
 Då man ger sin själ.

Sorrento.

Jag sjunger om klippor, som stupa
I rundel kring Napolis bugt,
Och spegla i azurn den djupa
Lustgårdar med gyllene frukt.

Jag sjunger om pinjer, som hvifta
Från branten af molniga berg;
Om soliga landskap, som skifta
Hvar timma på dagen sin färg.

Sorrento, Sorrento, du sköna!
Du stod med det vackraste namn
Likt vårvindens suck i det gröna,
Likt vågornas sorl i din hamn.

All sorg, som min panna vill fåra,
Skall hejdas vid tanken på dig,
Och törnet ej mera skall såra,
Se'n du blef en ros på min stig.

Jag minnes den tidiga stunden
Jag såg dig i rodnande sken:
Zefiren i doftande lunden
Orangerna fällde från gren.

I skuggan af jernekens krona
Jag såg öfver vikarnes krets,
Såg Ischias kretsar förtona
Och rök ur Vesuvii spets.

Hur gerna jag framtog ur fickan
Min Flaccus, en skald för min själ!
Hans sång om Falernern och flickan
Förstod jag bland vinberg så väl!

De gamla bekymren och qvalen,
Hur föga de kunde mig bry!
I fjerran, likt dimmor i dalen,
Jag såg dem förblekna och fly.

Jag njöt af den Flacciska yran
Och brann som min sångare brann.
Så när som på Lydia och lyran
Jag tyckte mig lycklig som han.

Sorrento, Sorrento, du ljufva,
Du binder med tredubbla band:
Mig fångsla din tärna, din drufva,
Men mest din omsorlade strand.

Jag minnes, hur salig jag glömde
Mig sjelf och min verld på dess brädd,
Och böljornas drömmar jag drömde
Vid sqvalpet på kiselstensbädd.

Hur skönt att mot qvalmet och qvafvet
Hvar qväll i det salta få bot!
Hur herrligt att bada i hafvet
Med solens försjunkande klot!

På fästet var stjernan uppgången:
Då vaknade Cyprias slägt.
Hon hviskade sjelf från balkongen,
Sorrento, på din dialekt!

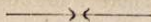
Hur lätt lär ej Amor de unga
Ett fremmande språk på en dag!
Nordsonens motsträfviga tunga
Han lärde slå näktergalsslag.

Sorrento, Sorrento, du kära,
Som smyckat med rosor min stig,
Mitt hjerta med möda kan bära
Att skiljas för alltid från dig!

Bland isar och drifvor vid polen
Mitt hjerta vill brista ibland:
Det trår till Sorrento och solen,
Sorrento, det trår till Din strand!

Jag ofta på ödet har klagat,
Som saknadens ve mig beredt:
O, hade från början det lagat,
Att aldrig jag hade dig sett!

Men genast besegrad af ånger,
Jag trycker din bild i min famn
Och flätar på nytt in i sånger,
Sorrento, med kärlek ditt namn!

La bella Sorrentina.

I Sorrentos stjernenätter
Är ditt namn på hvarje sträng,
För att skänka dig buketter
Glöder hvarje törnrossäng.
Toner, blommor äro dina —
Bella, bella Sorrentina!

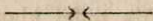
Frukten rodnande och mogen
Ber dig, vid sitt växtlif trött:
Flicka, jag är redobogen,
Plocka mig: rödt vill till rödt!
Nalkas, bella Sorrentina
Med din mun, den sammetsfina!

När du, stadd på väg till brunnen,
Genom krumma gränden sprang
Stenar fingo mål i munnen
Der din lilla toffel klang.
Tänk dig då de hjertans koller,
Som du under toffeln håller!

När till stranden du dig närmar
 Djupets suck dig flyr förbi;
 Sänkt och lyftad böljan härmar
 Hvarje åtbörds harmoni.
 När ditt bad du blygt förlåter,
 Födes Afrodite åter. —

Men jag icke längre gitter
 Fiska rim i sinad elf
 Medan vid min sida sitter
 Just la Sorrentina sjelf,
 Stirrande med stora blickar
 På mitt pappers streck och prickar.

Kan jag annat väl än skratta
 Åt så otacksamt besvär?
 Barn, du kan ju icke fatta
 Ens ett ord af allt det här.
 Verserna Sorrentos dotter
 Tjena må — som papiljotter?

Sirenernas grotta.

(Sorrento.)

Den våg, som till hesperisk strand
Bar fram Odyssevs flotta,
Drar än i dag en skummig rand
Omkring Sireners grotta.

Till ro sig lägger hafvets svall
I klippans hvälfda kamrar,
Der droppen härmar i sitt fall
Hur tidens urverk hamrar.

Från mynningen vid vattnets bryn
Ett dämpadt dagsljus strålar,
Och dunkelblå som sjön och skyn
Det grottans väggar målar.

Här älskar hafsfruns unga ätt
Att sola sig och blunda,
Och azurskuggor spela lätt
På former, varma, runda.

Men nalkas man, de rusa tvärt
Från hällen hufvudstupa,
Och krossa med en fjällig stjert
Sin spegel i det djupa.

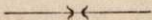
Sjelf såg jag hafvets falska barn
En morgonstund allena,
Just som jag fått i mina garn
En sprattlande muræna.

Min åra plaskade med ett
Och snabbt de märkte faran.
Likt måsar när de jägarn sett,
Så skrek den skrämde skaran.

Det blef en flykt och ett alarm!
Tätt trängdes hvita skuldror.
Med händren skylde de sin barm,
De fagra, hafvets huldror.

De böljor, der de sorglöst lekt,
Nu simmerskorna slöko;
Ett marmorskimmer dröjde blekt
På stället der de döko. —

Sirenen tycks en vanlig mö
Om vi till midjan blicke:
Skär som en ros och hvit som snö —
Fiskstjerten såg jag icke.

Epilog i Marseille.

Lummigt gröna kronor susa
Svalka i chateau des fleurs:
Än Italiens färgspel tjusa,
Men dess språk ej mer jag hör.

Vackra, sirligt klädda fraser
Lyss jag på som i en dröm,
Men Italiens nakna gracer
Dyka ej ur talets ström.

Än det dock är sydländsk himmel,
Fast re'n pinjen afsked sagt;
Än fins litet sydländskt hvimmel
Bland den tunga köpstadsprakt.

Mellan sträfve börsmagnater
Pajas ställer till alarm,
Och rödbyxade soldater
Gå och gnola, arm i arm.

Läppjande på bästa moeka
Framför ett förnämt kafé
Eleganterna sig skocka
För att kunna ses och se.

Le från sina snillethroner,
Då en grånad virtuos
Stämmer italienska toner,
Fast tenoren är sin kos.

Skämt och speord hagla skarpa,
Då en slant som sångarlön
Kastas åt en bruten harpa
Och en röst, som varit skön.

Dämpa litet klanderlusten,
Yngling, var ej alltför sträng!
Innan harpan här blef brusten,
Brast kanske en annan sträng.

Skygga sången lägre klingar,
Tårfullt vemod bor deri.
Stackars svan med klippta vingar,
Längtar du till Napoli?

- »Gif en skänk!» — så ljödo orden —
»Ack, mitt hjerta är så sjukt!
»Söderut i fosterjorden
»Hvilar man så varmt, så mjukt.

- »Lunder, der orangen blommar
»Vid den djupa, blåa sjö,
»Ljufva hem för evig sommar,
»Lemna er, det är att dö!»

Så den gamle; men det var mig
Liksom fülle blomsterregn,
Veka röster ropte qvar mig
Uti lagerskogens hägn.

Lik en suck från flydda vårar
Dog den enkla sången hän,
Men jag dolde stora tårar
Bakom parkens dunkla trän.

Än jag tycker jemt mig höra
Tonerna från Napoli,
Jemt jag har dem i mitt öra,
Både ord och melodi:

Lunder der orangen blommar
Vid den djupa, blåa sjö,
Ljufva hem för evig sommar,
Lemna er det är att dö!

ESPAÑA.

1866.

Sonetter.

1.

Till Fredrik Sander.

Minns du Castiliens slätt, den föga glada?

Grönt fanns ej alls, och solen drack hvar våg.

Man i Toledo öfver natten låg

Uti ett mellanting af stall och lada.

Guitarrklink, åsneskri och tiggarsuada!

O kök, der oljan härsknade i tråg!

Madrasser, fält för en entomolog!

Men, nog härom — säg, minnes du Granada?

Minns du Alhambras natt? I silfverdager

Ett trollslott sken bland sykomor och lager,

Besvuret fram af näktergalens ton.

Den hvita rosen vaggade en droppe,

Tyst delta skyar gáfvo plats deroppe

Åt lyrans stjerna — aldrig faller hon.

2.

På upptäcktsfärd.

"Till nya världar!» ropet ljud, och gladt
Utspanna snäckor sina hvita vingar,
Och snart på nyupptäckta stränder svingar
Den unge äfventyraren sin hatt.

Det skygga ehot uti palmers natt
Till samspråk på sitt modersmål han tvingar;
Hans fina öra hör hur silfret klingar
I bergets inre. — Fram, fördolda skatt!

Så in i sångens gamla land jag tränger,
Der lifvet än har färgprakt i behåll
Och skogen full af echolyror hänger.

Kanske att all min vinst blir lika noll;
Kanske ett fynd af spanska silfverstänger
Frimodig stämplar jag med svensk kontroll.

3.

Zaragoza.

Här är det gamla gråa Zaragoza:

Här grumlig Ebro hjälper Lethes flod
Att skura spåren efter trofast blod
Från mur, som fienden haft svårt att krossa.

Der bomben slagit in gror tofvig mossa,
Der Spanskan, skön af mörkögdt hjeltomod,
Med svedda lockar vid lavetten stod,
Der såg jag vallmo, sömnens blomma, blossa.

Men Spaniens sömn är ingen sömn till död:
Den Cid Campeador, som sången vördar,
Sof så emellan tvänne lagerskördar.

Än tar, om det behöfs, karbinen stöd
Mot Amors örongott, två kullar hvita,
Två Pyrenéer, hvarpå man kan lita.

4.

Bellman i Madrid.

Med glädjetårar fick jag dig i handen,
 Du, som bland skalder helst jag lyssnar på.
 På Madrids horisont, den pinsamt blå,
 Jag såg min hvita svan från Mälarstranden.

Då skuggan krymper på den heta sanden
 Och rödbrun botten syns i sinad å
 Skall Nordens sångmö vid min gräsbänk stå,
 Der korkträdgrenar mildra middagsbranden.

Jag låter Prados hvimmel dra förbi:
 Mantillor fladdra, mörka ögon smäkta,
 Solfjädrarne kring hvita skuldror fläkta. —

Fast mörka ögon smäkta, går jag fri!
 Jag tror de sköna saken så förklara:
 Han läser Don Quixote, låt honom vara!

Folkfest på Prado.

På Prado emot galliskt tyranni
En hel befolkning upprorsfanan höjde;
Karteschernerna i massan fårör plöjde,
Men luckorna strax nya trädde i.

»Hell, Ferdinand, vår kung!» ljud folkets skri:
Det för hans dotter väg till thronen röjde.
I dag hon ger er — ären I ej nöjde? —
Väl frihet ej — men ett fyrverkeri.

Raketen aftonhimlen öfverstänker
Med ett förgängligt stjerneregn, som blänker
Förblandadt med en evig stjernehär.

Se Drottningen, en dam med öfvermogna
Behag, ur vagnen helsar sina trogna...
Eskorten har skarpladdade gevär.

Velazquez.

Om skönt i konst ej annat är än sannt,
 Står väl Velazquez ensam med sin lager:
 Det lefver, rörs, hvart penselstreck han drager,
 Gör han en trashank eller en infant.

Hur blickar ej svartmuskigt välbekant
 Hvar lansknekt fram ur dimmig flandrisk dager,
 Då Spinola af Bredas höfding tager
 Stadsnycklarne som segerns underpant!

Se Drinkarne! Hur saligt rosenröda
 De glömma skjortlöshet och vedermöda!
 På näsan glider murgrönskransen ner.

Så målar blott Velazquez och en annan:
 Min skald »med vemodsdraget öfver pannan» —
 Kom nu ej strax med Raphaël, jag ber!

7.

Murillos helgon.

Då vettet styr der kättarbålen glödt
Och biktstolns feta lyssnare försvinna,
Murillos ljufva helgon ännu finna
En hop, som ej blir i sin dyrkan trött.

På hans palett visst morgonrodna'n blödt:
Så skära färger på de dukar brinna,
Der under penseln himlens fästeqvinna
Tog an förklaradt andalusiskt kött.

Så jordiskt ren, så öfverjordiskt sinnlig
Hon hvälfver trånfull fuktig blick mot skyn,
Der marterlönen vinkar öfversvinnlig.

Men Amor, hycklande serafuppsyn,
Står bakom, full af gamla hedna funder,
Och frambär suckar ifrån Prados lunder.

8.

Philip II och hans älskarinna.

(Af Titian.)

Hvitulliga små skyar azurn fläcka,
 Alcazars lustgård grönskar sommarfrisk.
 Hörs något ljud, är det en silfverfisk,
 Som spräckte spegeln i cisternens snäcka.

Här ville Philip statsbekymren gäcka
 I famnen på sin sköna odalisk:
 Nämn mig den page, som då på egen risk
 En nederländsk depesch djerfts öfverräcka!

Här paret satt för trollkarln Titian:
 Hon, i en dräkt, som icke namnges kan,
 Är så fulländadt skön, att vi stå stumma.

Han, sedd från nacken, är skizzerad blott:
 Förr'n sittningen var slut sin väg han gått,
 Att ej autodafé och bön försumma.

9.

Titians Ariadne.

(I Madrid.)

Den sköna mö, som Theseus öfvergaf,

På Naxos ligger, somnad eller dånad.

Bland horizontens skyar, halft utplånad,

En snäcka syns på väg till fjerran haf.

En nektarrusig flock med thyrsusstaf

Står kring den nakna slumrerskan förvånad:

Hon, som besveks i lifvets blomstermånad,

Ter fram behag, som Theseus knappt vet af.

Då diktens drakskepp flyr vid himlaranden,

Gråt ärligt ut på musselsådda sanden,

Skeppsbrutna barn på verklighetens kust!

Dölj sedan echo't af din brustna lyra

I rasslet af cymbaln, i lifvets yra,

Och le med nympf och faun åt din förlust.

10.

Aloën.

På drifhusplantor slösar världen smicker,
Och högt en osund fruktsamhet berömmar;
Den glömda Aloën sjelf världen glömmar,
Låt bli hans sträfva blad — om ej, han sticker.

I hedens sand han står och solljus dricker,
Men ej dess glöd hans starka safter tömmer:
Ett sekel på sin alstringskraft han gömmer,
Se'n ut en praktfull underblomma spricker.

Hvem kan ej utantill en gammal lexä,
Att Spanien är för ödesmål till spillo,
Då snillen annorstäds likt svampar gro?

Det ädla landet hör en tid dem käxa;
Så ger det sin Cervantes, sin Murillo
Och återgår till skaparslummerns ro.

11.

I Guadarama.

Blott kala gråa fjell och bruna dalar!

Den röda vallmon gror på flodens grund,

Förtorkad som den febersjukes mund. —

Ej minsta moln med hopp om regn hugsvalar.

Men hvad som mest till eftertanken talar,

Är tystnaden i öknens vida rund;

Hvar ären I, små foglar i grön lund?

Ack, här har våren inga näktergalar.

Här blir naturen starka sjülers mor:

Här är det som den gamle örnen bor

Och andas bergluft, fri och utan like.

Här satt ung Cortez, lutad mot sitt svärd,

Och såg, af oförklarlig längtan tärd,

Hur solen sjönk i Montezumas rike.

12.

Escorial.

Escorial — namn af ödslighet och leda!
En ljusskygg, ave-mumlande despot
Satt här och höll på folkens bröst sin fot
Och njöt af bålets os och kättarsveda.

Nu tiden fläktat bort med vingar breda
Hans spår på båda sidor af vårt klot;
Likt flarn afskuddades Armadans hot
Af böljor blå som fria stränder freda.

Tyst står Escorial. Sekel efter sekel
Skref tidens benhand dit sitt Mene Tekel.
I kungasaln är nattens fogel gäst.

Och blott i solnedgångar, blodigt röda,
Ses ännu slottets tusen fönster glöda
Af dystert sken, som vid Belzazars fest.

Den spanska oljan.

”O sköna Spanien! Hungrad halft ihjäl
 »Vid dina magra mål, som olja osa,
 »Jag längtar hem till kärnfärskt smör och prosa» —
 Så klagar i Alhambra nyttans träl.

Men spörj vår mantelhöljde Don, som stjäl
 Sig längs arkaderna på nattlig kosa!
 Tro mig, han skall den spanska oljan rosa,
 Som smakar härsket, men som lyser väl.

Ser du den återglans, som dröjer egen
 På fönsternischens helgonbild i sten,
 Se'n gammalt van att bära silkesstegen?

Brinn, hulda lampa, brinn med dämpadt sken,
 Förtrogna vän, hvars form blef lyckligt funnen:
 En amorin med fingret lagdt på munnen!

Lyckliga dagar i Alhambra.

En liten gård i fyrkant, innesluten
På alla sidor af en pelargång.
Ett utspändt soltält mottar i sitt fång
Hvar pil af eld från middagshimlen skjuten.

Inom en krans af rosenlager knuten
Ett marmorbäcken med ett vattensprång,
Der bubblans prisma brister hvarje gång
Som ett melodiskt afsked till minuten.

Hur ofta, utan att jag sjelf gaf akt,
Föll källans sorl in i sonettens takt,
Och rimmets guldfisk högg uppå mitt bete.

Hvart ord se'n dess ett fuktigt skimmer bär...
Säg, lilla källa, som jag haft så kär,
Säg, om du var Castalia — eller Lethe?

På tjurfäktning.

Den stöten gjort din lycka, matador!
Ditt namn förkunnas skall i Spanien vida;
Din mine, din hållning man i trä skall snida,
Ditt svärd, som skalf i tjurens breda sår!

Kringjublad på arenans sand du står.
Bakom solfjädrarne de sköna strida
Om äran att få svigta vid din sida
För frestelser i Andalusiens vår.

En öfvermodig Venus i mantilla
Vildt stampar bifall med den minsta fot,
Som ännu krossat hjertan i Sevilla.

För dig, för dig, de häfvas, barmens klot...
Men brinner du för andra mör i landet,
För dig hon bär en dolk i strumpebandet!

Cachucha.

Jag älskar Xeres, färsk från lädersäck,
Mer än spritblandad Sherry på kalasen;
Jag älskar ängen mer än blomstervasen
Och yfvigt skogssnår mer än skuren häck.

Så är min smak — en smula frank och käck:
En drufva ger mig lust till hela klasen;
Jag håller mig till saken mer än frasen
Och skrifver helst med känslans röda bläck.

Jag älskar mer en pittoresk rad prosa
Än epopéer af —, men odiosa
sunt nomina. Er smak är icke min.

Baletten alltid hört till mina fador;
Nej, förr ziguénarflickans dans i trasor,
Som sqvallra om olivefärgadt skinn!

17.

Pepitas kyrkogång.

Pepita är ej riktigt själaglad,

I det hon pyntar sig för ottesången;

Hon lyssnat i går afton från balkongen

För länge på en eldig serenad.

Med silkesstrumpan på sin fina vad,

Med hårets flod i nackens flätor fången,

Att helgonvreden tappert hålla stången

Hon frasande i siden går åstad.

Att skaka syndens stoft från hvita vingen

Gick som en dans. — Ur mjuka altarringen

Hon slätar märket af sitt runda knä.

Hvem nändes här att yrka fasta, späkning!

Strax helgonet strök öfver hennes räkning...

Den unge patern var ju ej af trä!

Gamla och nya Spanien.

Snart är ej Spanien romantikens värn:

En olla pódrida med nöd vill smaka,
Man orkar ej i mulans sadel skaka,
Men rutschar kring på skenor utaf jern.

En mohrisk borg reds in till en kasern,

Mantillan flyr och vänder ej tillbaka.
Den Figaro, som tvålar in min haka,
Är svartklädd, moltyst och fördömdt modern.

Snart skall kanske den siste tjuren springa

Med sänkta horn mot matadorens klinga;
Det stoltaste af nöjen är förbi!

Då läggs det gamla Spanien på bären:

Det gått att söka upp Campeadoren —
Farväl med riddardåd och poësi!

Mellan tvänne verldsdelar.

Skeppet lustigt gungar
Öfver böljegraffen,
Der de tvänne hafven
Möte stämt i qväll.
Bum — en fråga ljungar
Från Gibraltars vallar!
Svaret återskallar
Djupt bland Libyens fjell.

Solen blodröd slocknar,
Redan täta byar
Vältra tunga skyar
Af fantastisk form.
Mörkret brådstört tjocknar,
Vågor mahnen skaka,
Fosforgnistor spraka —
Hejsan, natt och storm!

Saltskum yr kring skutan,
Kolsvart gapar Hades —
Bättre var i Gades
Under palmens träd!
Virrvarr i kajutan,
Strupljud, gråt och chaos!
Britten ber hin ta oss,
Insvept i sin plaid.

Rädd för sina öden
Lofvar Dolorsita
Aldrig mera bita
I förbjuden frukt.
Halft i skärseldsglöden,
Halft sjösjukans offer,
Svär hon sankt Christoffer
Evig klostertukt.

Mod, min sköna! Vågen
Var din moders vagga:
Vaggsång ibland fragga
Ljöd från musslehorn.

Snart på himlabågen
Glöder dagens strimma,
Malaga i dimma
Visar sina torn.

Stormens vinge slaknar,
Gladt i morgonglitter
Tumlarstimmet spritter
Utmed skeppets bog.
Allt till njutning vaknar,
Förr'n ditt öga skådar,
Vällukt re'n bebådar
Kustens mandelskog.

Derför håll dig tapper:
Tänk på lek och löjen,
På arenans nöjen,
Tjurars banesår,
Bref på rosenpapper,
Sång och serenader,
Månskenspromenader
Med en mörk señor!

Alhambra.

I stjernljus glimma helt hvita
Alhambras luftiga tak,
Och timmarnes fotspår slita
Förnimbart tysta gemak.

De smärta pelarne kasta
Sin skugga längs marmorgolf,
Längs öde gård med sin fasta
Cistern och lejonen tolf.

Den gula månen, som tågar
Derofvan bland bleka moln,
Med mohrisk guldmynt rågar
Den lejonuppburna skåln.

Ur lunden letar med möda
Sin kosa en balsamvind,
Och helsan i rosor röda
Slår ut på naturens kind.

I dunklet är näktergalen
Just nu mot sin maka öm:
Svagt klang en guitarr i dalen —
Allt är blott en sommarnattsdröm.

Då är det den rätta stunden,
Och har du det rätta ord,
Du väcker ur långa blunden
Den ätt, som försvann från jord.

Tyst — säkert något sig rörde
I Abencerragernes sal:
De släpande stegen jag hörde
Derinne af en sandal.

Förvisso af andemunnar
Nu nämndes det rätta ord:
En timmes lif det förkunnar
Den ätt, som försvann från jord.

De komma, de djupa leder,
Likt vågor i nattligt svall,
Med ögonen slagna neder
Liksom vid Granadas fall.

Bland sina trogne vasaller
 Dess siste kung går igen;
 Klart halfmånens stråle faller
 Igenom turbanpryde män.

Sin bleke furste de följa
 I afmätt och ljudlös takt.
 På lejongården de bölja
 I mohrisk och dyster prakt.

Koranens tänkspråk på väggen
 Stå skurna i målad stuck:
 De läsa och skaka sküggen
 Och draga en pressad suck.

Hvar är Zorayda den sköna,
 Som prydde Boabdils gård?
 Ve, ve Lindaraxa du gröna!
 Hvem har nu om blomstren vård?

Sin krona herrskaren faller
 Vid synen af härjad borg:
 Det blodlösa hjertat sväller
 Af fyra århundradens sorg. —

O vålnad, som minnet bränner
Jag pröfvat densamma brand:
Jag vet hvad en furste känner
Att gå från rike och land.

Jag ock ett Alhambra hade,
Som paradis inneslöt.
Min glödande tinning jag lade
Hvar qväll mot ett snöhvitt sköt.

I skymning af myrten och lager
Flöt lugnad min lefnads ström —
Nu är det längese'n dager:
Det var blott en sommarnattsdröm!

Du skimrande bilders skara,
Du ätt, som försvann från jord,
Hur djup kan din sömn väl vara?
Hvar lär jag det rätta ord?

Den biltoge Mohrens like,
Jag bär på en saknad tung:
Mitt var fantasiens rike —
Nu är jag en fallen kung!

BLANDADE DIKTER.

Blomstertidning

Den lille slutar i försång
 Vid blida midnattstid
 Hvar liten blomma tittar dal och ång
 Sin dott i slumrens försigt;
 Och drömmar komma, och drömmar gå,
 Och sakta ringa alla klockor på
 Sol sett i ostundstid!

BLADADE DÄTTER

Det finns ej tecken till morn och kväll
 I korvda strålände himmel;
 Så stöta fjärr som det pinne fly,
 Gitt tröt är dansarhos hymnel.
 Den varma solen driver blad ur bark,
 Den vilde blomman lukt blir mera stark,
 Det svarar till en strömmen —
 Den blla lot i drömmen.

I drömmen flyttas han pådan löst
 Från lundera brövid faders storg;

Blomsterfursten.

Den lille slumrar i örtesäng
Vid blida midsommartider.
Hvar liten blomma ifrån dal och äng
Sin doft i slummern försprider;
Och drömmar komma, och drömmar gå,
Och sakta ringa alla klockor blå.
Sof sött i oskuldsfriden!
Nog blir du man med tiden.

Det finns ej tecken till moln och sky
På kornblå, strålande himmel;
Så största fjäril som det minsta fly,
Gått trött ur dansarnes hvimmel.
Den varma solen drifver blad ur bark,
Den vilda blommans lukt blir mera stark,
Det susar ifrån strömmen —
Den lille ler i drömmen.

I drömmen flyttas han hädan fort
Från lunden bredvid faders stuga:

Som prins han står å förtrollad ort,
Der sköna jätteblomster buga.
De smärta stammar svigta för en vind,
På granna färger vill han se sig blind;
Som skogens herre hyllad,
Står gossen helt förbryllad.

Då öppnar blomman sin kronas rund
Och visar livvets dolda trådar;
Hvar planta yppar sitt väsens grund,
Som endast Skaparns öga skådar.
Med ångande och dämpad andedrägt
Sin saga blomstren bikta oförtäckt.
Ej blad och telning gömde
Hvad de i knoppen drömde.

Se'n hyllningsedernas sorl dött bort,
Ser han med glädje och häpnad
Tre kalkar öppnas och inom kort
Ur en och hvar stå upp en skepnad:
Tre alfer, väfda af doft och ljus,
Med röst af fogelsång och vestansus;
Små kronor på sitt änne
De buro, två af de trenne.

Den första alfen bar snöhvit dräkt;
Till jorden neg hon och sade:
Mig lyder liljors oskuldshvita släkt,
Vi länge väntat dig hade.
Hell, hell, i vaggan krönte blomsterdrott!
Tag mot vår bästa skänk — ett herrligt godt —:
I både lust och smärta
Ett barnsligt, oskuldsrent hjerta!

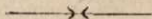
Den andra alfen bar purpurdräkt;
Till jorden neg hon och sade:
Mig lyder rosors fursteborna släkt,
Vi länge väntat dig hade.
Hell, hell, i vaggan krönte blomsterdrott!
Tag mot vår bästa skänk — ett herrligt godt —:
Hvad världen kallar snille —
Du skall bli stor, du lille!

Men blyg och ödmjuk den tredje kom;
Dess skära dräkt ej prydnad hade.
Hvad namn hon bar, har ingen brytt sig om;
Och till den lille ömt hon sade:
Hell, trefaldt hell, du unge blomsterdrott!
En ringa gåfva kan jag gifva blott:

Kraft till att blygsam bära
All verdens pris och ära! —

Då vaknar han — då är drömmen slut,
Och tårar tillra nu som ofta;
Men tätt invid, af ingen sedd förut,
En liten blomma börjar dofta.
En liten ödmjuk blomma utan namn
Från mossig sten vill klänga i hans famn:
Linnæa kände nog redan
Hvad verden visste sedan!

Sommarregn.

En välsignad sommarskur!
Se, hvad nya knoppar!
Ännu smått från björk och fur
Dugga fina droppar:
Jord, som törstat, drack sig mätt!
Ej min stackars gröna plätt
Himlen nändes glömma:
Ros, reseda, georgin
Få i sina blomsterskrin
Små juveler gömma.

Det blir qvaft uti mitt hus:
Upp med fönsterhaken!
Fogelsång och arlaljus
Fått naturen vaken.
Se, hur frisk nu ängen står,
Der hvartenda strå i går

Torrt och halvesvedt dignat!
 Ja, det var ett herrligt regn,
 Allt har frodats i dess hägn:
 Hvad det kom välsignadt!

Öfver taflan sommarsol
 Strålar huldt bevågen,
 Och det doftar kaprifol
 Omkring fönsterbågen.
 Arlaljus och fogelsång
 Göra stugan mig för trång,
 Kammarns luft för däfven.
 Nu, då tusen skilda ljud
 Täfla om att prisa Gud,
 Vill jag bedja äfven.

Jag vill ut i skogens fred
 Bland de mörka granar;
 Der i bön jag sjunker ned,
 Der jag Honom anar,
 Den Oändlige, hvares makt
 Talar i regnbågens prakt
 Och i åskans dunder.
 Hellre än på orgelns dån

Lyss Han på en hviskad bön
I de gröna lunder:

Herre, jag är svag och arm,
Bräckt min ungdomsstyrka.
Låga tankar i min barm
Byggt en oren kyrka.
Stärk min nötta kraft som stål!
Låt mig lefva för ett mål!
Herre, res mig, höj mig!
Gör mig till en man bland män;
Men är jag ej ödmjuk än,
Bøj mig, Herre, bøj mig!

Ur den boja, sjelf jag smidt,
Kan blott Du mig frälsa.
Gör mitt sinne åter fritt,
Skänk mig själens helsa!
Friskhet gif i lif och sång,
Att jag lika tål en gång
Högsta lust och smärta!
Må jag utan egen blygd
Skåda renhet, tro och dygd
I en broders hjerta!

Se, naturen solförbränd
Låg som jag i dvala.
Ej en enda fläkt blef sänd
Att dess qval hugsvala.
Men till slut brast molnets mur,
Och en skön, en herrlig skur
Strömmade från ofvan.
Allt fick svalka utom jag:
Jorden blott i långa drag
Drack den ädla gåfvan.

Skänk ock mig en droppe dagg!
Låt mig bättring hoppas!
Och der nyss satt tagg vid tagg
Skola rosor knoppas.
Månget träd, som stod der bart,
Skjutit nya grenar snart,
Som af frukter dignat . . .
Re'n jag underbart är stärkt;
Hjertereg, rinn oförmärkt!
Hvad du kom välsignadt!

Till den fjerrboende.

Från Fyris strand ett skrifvet blad,
Som ber dig vara frisk och glad!

Ett skrifvet blad från Fyris strand
Far snabbt utöfver haf och land.

Det ilar mellan fält och trän
Der grönskan nu som bäst dör hän.

En doft af sommarns sista ros
Det snappar upp — och far sin kos.

Då solen bakom granar dog,
Dess sista blick det med sig tog.

Det ilar öfver Östersalt,
Der friskhet fläktar öfverallt;

Der fångar det på skummig stråt
En pust af helsa — se'n framåt!

Sist faller det en vacker dag
Ner på ditt bord — o tag det, tag!

Ty säger den som bladet sändt:
Med bladet sjelf är slätt bevändt.

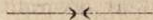
Men blomdoft, solblick, hafsvind — du!
Förborgade de följa ju.

När du är trött och sjuk i sinn',
De smyga vänligt till dig in.

Och säg ej: det kan aldrig ske!
Ske kan det nog, det skall du se.

Det sker, så sannt än lindring gaf
En bön från den man håller af;

Så sannt det komma skall en vår,
Så skön som sommarn var i år!

Sångarlön.

Gick du en morgon i vårsols sken
 Och fann en blomma på åkerns ren,
 Af daggens perlor begjuten,
 Och såg du i droppen på bladen spilld
 Helt oförmodadt din egen bild,
 Af regnbågsprisma omsluten;

Då anar du först hvad ej världen vet --
 Det mått af bäfvande salighet,
 Som fyller ett sångarehjerter,
 Då det i en obevakad stund
 Ser gå i ax på fremmande grund
 Sin sådd af glädje och smärta.

Hur föga aktar man kamp och strid
 Och dårars hån och en tacklös tid
 Och nätter af tvifvel och vaka,
 Då allt hvad skönast man tänkt och känt,
 Som blott till hälften blef sagdt på prent,
 En tår helt speglar tillbaka!

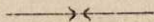
Notturmo.

Mellan trädens dunkla grupper
Gula sommarmånen står,
Rådjur uti slutna trupper
Rassla, prassla mellan snår.
Blomstren genom skogens hvälfning
Andas en balsamisk ström,
Vindens pust och bladets skälfning
Störa näktergalens dröm.

Och jag lyssnar hänryckt stilla
Hur han mornar sig i sång:
Älska, sjung och brinn, du lilla,
Natten kan ej bli för lång.
Sjung hur ljuft det var, då ingen
Dina lekar såg med harm,
Och du eldigt bredde vingen
Kring en liten fjädrad barm.

Lifvets elf, som under dagen
Gick med brus och öfvermod,
Saktas vid de ömma slagen
Till en stilla spegelflod.
Syskonparet fröjd och smärta,
Förr i strid på skaldens sträng,
Enas i hans fulla hjerta,
Sluta fred på rosensäng.

Tusen röster dagen äger,
Natten har en enda röst:
Sucken, som på mossans läger
Häfver tvänne sälla bröst.
Lund i måneljus och tystnad
Är hvad sångaren begär,
Sjunga är hans ärelystnad,
Sjunga för sin hjertanskär.

Till Christian Winther,

På hans födelsedag. Marienlyst 1863.

Se, Sundet är blankt som en spegel
Och visar på bakgrund af blått
De många hvitskimrande segel
Och tornen på Kronoborgs slott.
I blommande löfsaln man sitter
Och suger med långsamt behag
Den rosiga fradgan, som spritter
Ur glaset på sångarens dag.

Då solen allt djupare stupar
Och vestliga purpurn blir matt,
Af hundrade näktergalsstrupar
Du helsas ur bokarnes natt.
Så fira sin mästares fester
Hans flinka kolleger, de små.
Den grönskande skogens orkester
Än bättre än Lumbyes ändå!

Här fjerran från larmet och staden
Du dväljes i susande park,
Der stammarne stå hela raden
Med kärlekens träsnitt i bark.
Tag lyran på armen och vandra
I lund, som besvarar din sång:
Se! Älskande par framför andra
De akta med fröjd på din gång.

Du skald för naturen och hjertat,
Här räcks dig af båda en famn:
Allt, allt, som oss glädt eller smärtat,
Du nämner i toner vid namn.
Mot vintern i hjertan och glosor
I härnad oblidkelig går
Med tusen rebelliska rosor
Din diktnings odödliga vår!

På Odins Höi

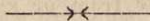
(Seeland, midt emot "Kullen").

Jag mår som en prins! Ack, det känns så godt
 Att sjunka till hakan i doftande klöfver,
 Kringfläktad af brisen, som skrynklar smått
 Det drömmande, mörkblåa sundet midtöfver.
 På himlen — ett gränslöst haf af safir —
 Står solen re'n högt och brinner och blossar;
 Der nere vid stranden ses badande gossar,
 Derborta syns Kullen i dimmans skir.

Der pustar en ångbåt — en rökig rand
 Betecknar hans kurs ibland jakter och skutor.
 Nu samlas på däcket att helsa land
 Sjösjuklingar, krälände fram ur kajutor.
 Enhvar liten fröken blef hvit som lärft,
 Då Kattegat sprutade snö på »Ellida».
 Nu har hon sitt Skåne på venster sida,
 Och ögat är åter förnämt och djerft.

Kanske någon skönhet är sömnig än...
Aj, aj, stackars liten, var natten så pinlig?
Upp med dig ur hytten, min söta vän!
Se, luften är klarblå och genomskinlig!
Du är som en utsprucken ros på nytt:
Håll bara god min, förställ dig och låtsas,
Som du kunnat böljornas rullningar trotsa --
Men laga man städar i frökens hytt!

Dock, doften från ängen är döfvande,
Och vågornas sånger så enformigt lika;
Allt verkar tillhopa så söfvande:
Till slut flyta färgerna samman, de rika,
Mitt ögonlock tynger med ens Jon Blund —
Det sänker sig sakta — jag rår inte för'et!
Jag tror, det är vallmon i diket, som gör'et...
Farväl, sköna tafra, farväl en stund!

Eremitage.

Seeländskt sommarstycke.

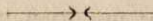
I skogens dunkel finns gömd en ängd,
Der sommarhettan hålls utestängd
Af trädens grönskande galler.
Från tufvan, som morgonen perlbestrött,
Det mogna smultronet myser rödt
Bland daggens rena kristaller.

En skymning råder, behagligt half,
Inunder susande bokars hvalf,
Dit solen tränger sig sällan.
Ett rådjur skymtar i snårets port,
Och stundom flämtar en törstig hjort
På stigen, som leder till källan.

Hur tyst är allt! Hörs ej gräset gro?
Nu söker fogeln sitt dolda bo
Bland trädets qvistar och mossor.

Violernas dämpade andedrag
 Försprida en vällukt, som doftar svag;
 De vilda rosorna blossa.

Af väntan bäfvar naturens bröst:
 Hon längtar höra sin älsklings röst
 Från skogens sångarethroner.
 Du näktergal, blir det ej natt en gång?
 När ljuder om kärlek härnäst din sång
 I Christian Winthers toner?

Till den danska qvinnan

(af Upsala Studenter, Rosenborgs Have 1862.)

Drömmande sånger, som lekt oss i hogen,
Medan den ilande draken oss bar
Öfver den mörkblå, den rullande vågen —
Är ej er stämman nu vaken och klar?
Firen då Dannemarks öar, de gröna,
Nordmannaharpans uråldriga hem!
Firen då Dannemarks döttrar, de sköna,
Vekaste tonerna sparen för dem!

Dotter af Dana, som vant dig att vakna
Arla vid näktergalns smältande slag!
Om våra toner hans tjuskraft än sakna,
Vänd dock från honom ditt öra i dag!
Vägra ej kransar, som fremmande händer
Lägga med vördnad på skönhetens stig,
Fastän kanske dina fäderneländer
Offra långt skönare blomster åt dig.

Liksom en dallrande springbrunn, som spelar
 Mellan reseda och ros och viol,
 Lika sitt fallande perlregn fördelar
 Mellan reseda och ros och viol,
 Så ock vår sång, se'n dess echo har tystnat,
 Lemne en perla, en glittrande, qvar
 Djupt i hvar klappande hjerta som lyssnat,
 Djupt i de blånande ögonens par.

Se! Kring de lummiga bokarnes lunder
 Strödde naturen sin slösande prakt:
 Du blef dess största, dess rikaste under,
 Drottning i denna förtjusande trakt.
 Lefve hvar älskande tärna som biktar
 Kärlekens drömmar med rodnande kind
 Under det yppiga löfhvalf, som svigtar,
 Tyngdt utaf blommor, för sommarens vind!

Hvem kan som du väl försköna och hägna
 Genom de mildaste dygder ett bo,
 Törnet behålla och rosorna egna
 Honom, du skänkte din hand och din tro?
 Lefve hvar maka som blygsamt och stilla
 Verkar i hemmet de sina till tröst!

Stark i sin renhet och stor i det lilla,
Friden beskär hon det manliga bröst.

Hotas den dyrkade fädernejorden,
Offrar du gerna din yttersta skärf —
Fosterlandskänslan är mächtig i Norden:
Qvinnan blir hjelte — den svaga blir djerf.
Glad, blott de ljusna, ditt Dannemarks öden,
Sliter du villigt de ljufvaste band,
Ser hur din älskling förbleknar i döden,
Värdig din kärlek och värdig sitt land.

Nornornas rådslut vi hoppas att leta
Djupt i ditt öga, du framtidens tolk!
Kanske skall du, som en ny Margareta,
Ena de söndrade Nordlandens folk.
Grenar, som tiden med konst sökt förbilda,
Mötas deruppe i ljuset helt visst —
Du skall med mildhet församla de skilda
Under en grönskande krona till sist.

Konstberiderskan.

Se vår sköna ryttarinna,
Flickan af zigue narblod:
Hennes svällda pulsar brinna,
Sprittande af ungdomsmod.

Växtens rundning, liljebarmen
Skymta fram ur luftigt tyg.
Plastiskt skön är nakna armen,
Blicken talande i smyg.

Munnen, skuld till hjertans vanda,
Hvem ser väl på den sig mätt?
Glad jag gåfve ett Golconda
För en stunds besittningsrätt.

Barnet utaf solvarm Söder
Öfvar ryttarkonster trygg;
Djerft sin lilla fot hon stöder
Emot Andalusierns rygg.

Springarn genom circus ljungar,
 Och på länden dansar män;
 Så en lotusblomma gungar
 Af och an på vreda sjön.

Andfådd, löddrig, fålen rastar. —
 Hvilken storm af bifallsrop!
 Hvilket regn af blomsterqvastar
 Från förtjuste männens hop!

Folk, bland hvilka lyckans lotter
 Skiftats ut i ymnighet,
 Hylla fattigdomens dotter,
 Om hvars stamträd ingen vet.

De, hos hvilka hennes fränder
 Fåfångt tiggat en beta bröd,
 Ösa i den skönas händer
 Tanklöst af sitt öfverflöd.

Hon dem alla skall bedraga,
 Hämma sina bröders skymf,
 Både guld och hjertan taga,
 Nemesis, förklädd till nymf.

Vildfögel.

Han skakar sin skiftande fjäderdrägt,
 Med stormen, med elden hans själ är slägt.
 Vildfögel älskar ej fälten,
 Men bergens molniga bälten.
 Vildfögel badar i sunnanvind
 Och ser mot solen och blir ej blind.

Hvad fagra kuster mot honom lett!
 Allt har han njutit och allt han sett.
 Så fri som han är väl ingen:
 Hvert helst han vill, dit bär vingen.
 Vill han, så dväljs han i norrskensljus,
 Vill han, så lyss han på palmers sus.

Må andra fostra gulnäbbade små,
 Och bygga ett näste och släpa strå —
 Vildfögel har intet näste,
 Han älskar himmelens fäste.
 Vildfögel har ej bo eller vif,
 Vildfögel har dock ett herrligt lif!

Femton år och sjutton år.

Hon var så ung, var femton år
Och nöjd med korta kjolen.
Hon skakade sitt långa hår,
Som sken likt guld i solen;
I lockar, öfversvallande,
Det föll kring hennes hjessa,
Och vacker och befallande
Hon var som en prinsessa.

Det var ett sinne, fjärlslätt,
Och ändå så oböjligt.
Hon retsam var på tusen sätt;
Bli ond var dock omöjligt.
Hon sprang ibland, förtvifladt yr,
Långt hän bland berg och backar,
En liten luftig, blond zephyr —
Tag fast den! — Jo jag tackar!

Der spordes: Säg, hur du förmår
 Beständigt glad att vara?
 Hon skakade sitt långa hår
 Och ville aldrig svara.
 Hon log, hon skrattade och log,
 Med gropar uti kinden,
 Och i en blink hon flykten tog;
 Hvar blef hon af? — Spörj vinden! —

Men mycket dock kan skifta om
 På ett par korta vårar!
 Hvad nyss i fröjd till knoppning kom,
 Kan mogna lätt i tårar.
 Hvem sitter nu i denna stund
 Med pannan skyld i handen,
 Med löjet dödt på rosenmund
 Och blicken fäst på sanden?

Två vårar blott ha gått sin kos.
 Hvad har väl händt på dessa?
 Så blek och tyst! Hur mår min ros?
 Hur är det, min prinsessa?
 Minsann, ser jag ej tårar stå
 Emellan ögonhåren!

Det der blir ingen klok uppå . . .

Ack, de der sjutton åren!

Är det väl du, som fordom lopp,

En femtonårig elfva,

Och vestanvindarne hann opp,

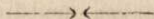
Så yster som de sjelfva?

Så säg då, hur du nu förmår

Beständigt sorgsen vara? —

Hon skakar blott sitt långa hår

Och suckar, suckar bara.

Dolce far niente

vid lac Lemán.

Att drömma i löfsaln, som rankan bekransar
Med skuggande fransar,
Och se på ett vatten med färg af smaragd,
Der Alpen sig speglar och solstrålen dansar,
Det är under dagen min endaste bragd.

Den dignande rankan uppbära ej mäktar
Sin gryende nektar:
Det sjuder i drufvornas mörkblåa klot;
De rulla från klasen för middagens fläktar
Och fälla det ädlaste regn för min fot.

Och bilderna komma i luftiga ringar,
Det spelar, det klingar,
Jag hinner ej räkna dem alla engång.
Enhvar kan jag taga i skinande vingar,
Och hvilken jag tar, blir en lekande sång.

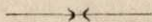
Och hvem som blir fångad och hvem som blir tagen,
 Får välkända dragen
 Af Dig med den dunkla, beslöjade blick,
 Af Dig med de knoppande, blyga behagen,
 Som kämpa ännu mot ditt barnsliga skick.

O hölle jag nu kring din midja, den veka,
 Och finge Dig smeka
 Och visa Dig hyddan, som passar oss bra!
 Hon ligger bland lindar, der Du ser mig peka:
 Der bodde vi lyckliga, lyckliga ja! — —

Så kommer den stilla, balsamiska qvällen:
 De purprade fjellen
 Mot azurn sig teckna med snö på sin brant!
 Och alprosen sluter den doftande cellen
 Och fångar en dallrande liten demant.

Kring daggiga lunder sitt strålnät att väfva
 Syns månen sig häfva;
 Af valdhorn och echo är aftonen full.
 På slumrande vatten i månljuset bäfva
 Otaliga stjernor af flytande gull.

Och stjernorna blinka, och skyarne glida,
Och timmarne skrida
Med vallmo i håret min gräsbänk förbi.
Bak mörknande löfverk jag älskar att bida
Och tänka på Dig i Bosquet de Julie.

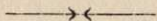

Kreolskan.

Att gunga i mattan, som sväfvar bland
Platanerna,
Och suga till svalka mot törstens brand
Bananerna,
Och slippa att tänka på stort och smått,
Med riktad blick
På hafvet, som drömmar, oändligt blått,
Kring Martinique;

Att sakta bli vaggad vid hvarje fläkt
I blomsterdoft
Och ha blott ringa bekymmer för drägt
I luftigt loft,
Men låta, när dagen är alltför varm,
Från hinder fri,
Lustvandran omkring på min nakna barm
Min kolibri;

Och sist, af tillvarelsens möda matt,
Till sängs bli bragt,
Att blunda och domna en tropisk natt
Vid stjerneprakt —
Det är nu det enda jag kan och vill,
Min lefnads rön!
Jag hinner ej annat än vara till
Och vara skön!

La Parisienne.

(Hymn i Trouville.)

Der vågen svallar mot branta
Normandiska kalkstensskär,
Der ligger det högst eleganta,
Förnäma Trouville sur mer.

Dit far en sjuk, på sitt sista,
Att andas friskhet igen,
Och den som har helsa att mista,
Far dit att bli af med den.

Dit styr ock Venus, den täcka,
Sin kurs genom böljornas ras,
Men nyttjar, i stället för snäcka,
En ångbåt från Havre de Grace.

Hon visar på blåsiga stranden
Små vrister och litet till:
De lätta spåren i sanden
Bli kyssta af hela Trouville.

Nåväl! Efter solnedgången
Bjöds der som vanligt på dans;
I smyckade festsalongen
Hvad blomdoft och vaxljusglans!

Likt alla, behandskad, befrackad,
Jag var der så väl som ni,
Och fick i ett hörn stå packad
Emellan mylord och marquis.

Der läspades sockrade glosor
Vid toner af Offenbach,
Der dansade polka på rosor
Parisiskans fina klack.

Hon ställde det franska behaget,
— På förhand om segren viss, —
Mot kölden och hvardagslaget
Hos hvar och en hektisk miss.

På Albions störtade välde
Hon satte sin sidensko,
Och då hon smålog, det gällde
Förmer än ett Waterloo.

Britannias molnhöljda stjerna
 Begrof sin harm i en vrå;
 Hon brännt å bålet så gerna
 Johanna d'Arc numro två! —

Men öfver orkesterns toner
 Ljöd jublet från männernes bröst;
 Der nyss funnos skilda nationer,
 Fanns blott en tanke, en röst.

Båd' Jena och Solferino
 Förglömde tyskarne nu,
 Och ryssarne Borodino,
 Och britten glömde sin fru;

De voro som hufvudyra,
 De stela, svartklädda män;
 I hopen fanns gömd en lyra —
 Så här det klang ifrån den:

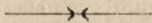
Parisiska! Herrskarinna!
 Vi böja knä kring din thron:
 Tyrann och frihetsgudinna!
 Du engel — och du demon!

Hvem täljer undren du vållat?
Än gör du lejon till lam,
Än under en frack du trollat
— Mirakel! — en hjelte fram.

Allt kan du, om blott du ville;
Dig lyda spiror och svärd.
Haf hjerta som du har snille,
Och du skall rädda en verld!

O, tröttna en gång att se oss
Så krypande, lumpne och små;
En vink, blott en enda, ge oss —
Förvandlade upp vi stå.

En vink — och vår verld skall stråla
Föryngrad, lycklig och fri!
Den enda boja vi tåla,
Blir den Du smider oss i.

Pariser-Interiör.

Farväl salonger, hem för prakten
 I detta strålande Paris,
 Der furstlig ledsnad nickar takten
 Till pendeln på en marmorspis.

Farväl I salar, dit man länder
 I silkesstrumpor och i skor,
 Och der i Guds och skräddarns händer
 Sin salighet man anförtror.

Farväl I rum med mattor mjuka,
 Der hviskningen är samtalston,
 Der man är rätt och slätt en kruka,
 Fast man gått djerf mot en kanon.

Farväl du guldbesmidde börda!
 Jag vet ett hem i en faubourg,
 Der tu ting äro oerhörda:
 En gäspning och en robe de cour.

Då allt är svept i vinterdimma,
Och då på töcknig aveny
Vagnslyktorna i rader glimma
Och mötas och likt stjernskott fly,

Då snön blir fälld i hvita flockar
På boulevardens nakna trån,
Och man kring Operan sig skochar
Att slåss om plats till l'Africaine,

Då vet jag hvar, trots natt och vinter,
Jag finner sommarn under tak;
Han doftar i de hyacinter
Som smycka några små gemak.

I denna stilla boning thronar
En fée, som heter harmoni,
Och af sig sjelf pianot tonar
En hemlig hjertemelodi.

Ett ordnande och smakfullt öga
I minsta småsak skymtar fram,
Men guld och sammet fins der föga,
Så föga som ett korn af damm.

Der finnas inga Sèvres-vaser,
 Ej jättespeglar öfverallt;
 I en oval de blyga gracer
 Sig spegla blott i half gestalt.

På bordet, bredvid arbetskorgen,
 En diktvolymp ej saknas får;
 Hell, store fiende till sorgen,
 Min Béranger med silfverhår!

Der fins Musset — den oförvägna
 Jungmannen uppå diktens slup,
 Der fins Georges Sand den varma, trägna
 Perlfiskaren på hjertats djup.

En brasa i kaminen sprakar
 Som offereld vid Gudars fest;
 Till elden ställets genius makar
 Fram länstoln åt en lycklig gäst.

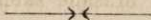
Den muntra brasans sken begjuter
 Pendylen, som till prydnad har
 Merkur, då han på Argus sluter
 De hundra onda ögonpar.

Kanske att tiden flytta tvekar
Sin lätta fot på detta golf,
Ty jag har märkt att visarn pekar
Båd' sent och bittida på tolf.

Han dröjer mystiskt och orörligt
På samma siffra af emalj,
Fast ögonblicken oupphörligt
Förgå i evighetens svalg.

För den som har i denna kammar
Hvad han af ödets gunst begär,
Det blott är hjertats snabba hammar
Som säger att den stund är när,

Då det beklämda bröstet hämnas
På tvånget med en suck af lust,
Och böljan säll till spegel jemnas
Invid sin länge sökta kust.

Jag drömde om frihet en dröm.

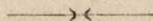
Från Engelskan.

Jag drömde om frihet en dröm,
En dröm om ett fartyg, som skar
De fradgande böljornas ström,
Likt pilen, som hvinande far;
Om hjorten, som gladt öfver häckar
Tar språng, då de stänga hans stig;
Om glittrande, vårliga bäckar. —
Jag drömde, o frihet, om dig!

Jag drömde om fjellarnes örn,
Med öga så klart som en dag;
Jag hörde kring himmelens hörn
De dånande vingarnes slag.
Jag drömde om okända vatten,
Der kölar ej gungade sig;
Om urskogar, mörka som natten. —
Jag drömde, o frihet, om dig!

Jag drömde om skogarnes fred,
Om hem i hvar leende däld,
Om vilden, som hittar sin led
Vid skenet af polstjernans eld;
Om hjälten, som kallar ur kojor
Sitt folk till det ädlaste krig. —
Mitt hjerta blöder i bojor,
Och jag drömde, o frihet, om dig!

För Polen!

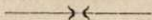
I ädla hjertan alla,
Som slån för sannt och godt,
Er vill jag anbefalla
Det arma Polens lott.
Dess qval vid marterpålen
Skall röra hvarje bröst:
Nåväl, en tår för Polen,
Och strax har Polen tröst!

I tankens riddersmänner
Kring frihetens banér,
I de förtrycktes vänner,
Se här ett kall för er!
Ert ord slår ned som strålen,
Till er ser verlden opp:
Nåväl, ett ord för Polen,
Och strax har Polen hopp!

I väldige på jorden,
Med makt kring land och haf,

O, sätten gräns för morden.
O, dragen styrkans glaf!
Vid första klang af stålen
Skall våldets örn bli skrämnd:
Nåväl, ett hugg för Polen,
Och strax har Polen hämnd!

Men gagna dessa böner
Till intet — då förvisst
Bland er, I sångens söner,
Finns hjelparen till sist:
En skald med djupa toner,
Står upp i folkens midt. —
Kom, skald, och skaka throner,
Kom och sjung Polen fritt!

På Polens dag.

1863.

Lyft upp ditt hufvud du arma land,
Och visa du lefver än!
De brista, trälldomens hårda band,
Och allt skall bli godt igen.
Så yrka på frihet med eldig begäran
Och kämpa för segern och flamma för äran!
Vi lyssna på dånet vid hvarje slag
Och bäfva af glädje på Polens dag!

Polonia, strålande Österns mö,
Du skändligt blef köpt och såld:
Du fick ej lefva och kunde ej dö,
Se'n de på din frihet gjort våld.
Du knutit din hand, då man blodig dig piskat,
Och doft i din bödels öra du hviskat:
Du niding, jag räknar hvartenda slag:
Du gäldar det gruffligt på Polens dag!

Och stunden kom — o hur skön du står
 Med lian lyftad till skörd,
 Med frihetsmössan på lockigt hår, —
 Och långt din stämman blir hörd.
 Till vapen, till vapen! Det klingar så herrligt
 För Polens vän — för dess ovän förfärligt,
 Ty vedergällning är helig lag
 För Polens söner på Polens dag!

Och vårdkas flämtar från höjd till höjd,
 Och himlen blir röd i ett nu.
 Ditt öga blixtrar, du hör med fröjd,
 Hur kedjor rassla i tu:
 Och härar stå upp, der du stampar med foten.
 Med lian du ogräset mejar till roten
 Och andas in uti djupa drag
 Ett haf af frihet på Polens dag.

Hvar ungmö gerna sin brudgum ger
 Åt fosterlandet till lån,
 Och enkan gifver — hvad vill du mer? —
 Hon gifver sin ende son.
 De kämpa och blöda, de segra och falla;
 De sörjandes hjertan af stolthet dock svalla:

De fries fader, dig tackar jag!
Du mottog mitt offer på Polens dag.

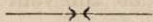
Du Polens yngling, strid segergladt,
Men vaka, du Polens mö,
Och sy förband både dag och natt,
Fast rosor på kinden dö.
Hvad mer om de vissna i flitiga tjället?
På rosor de sårade hvila i stället.
Hvad båtar väl trälen hans kropps behag?
Men skön är den frie på Polens dag.

Ja, lyft ditt hufvud du arma land,
Ty allt skall bli godt igen!
För dig stå folkens pulsar i brand,
Och verlden har du till vän.
Mest fröjdas dock vi, när din boja du sliter;
Vi veta, vi veta hvem stålet biter;
Vi tacka dig för hvart ärligt tag
På Polens, på Sveriges, på folkens dag!

Gud hvässe din lia, Gud främje din sak,
Det finnes ingen mer dyr!

Vi bedja för dig under kampens brak,
Du folkens helge martyr!
I trældom och nesa du varit förnedrad,
Och därför skall ingen som du bli hedrad.
Se! Segern födes af nederlag;
Ur blodbad ljusnade Polens dag.

Af nakna moar och frusna kärr
Man hemtar ej stort förvärf.
Arm är den hjälp, vi dig ge, tyvärr!
Ack, endast en ringa skärf!
Men brinnande böner vid gåfvan dock låda;
Hvad skärfven betyder, förstå vi nog båda.
Haf du i minne vårt hjertelag;
Hvem vet när han randas, vår egen dag?

Den Polske frivillige.

Farväl, min mor! Min unga brud, godnatt!
Jag måste bort, förr'n gryning skymtar matt.
Förr'n solen flammar öfver österns bryn,
Har snön en högre purpurfärg än skyn.

Var det ej en signal, som hördes re'n?
Den polske liemannen är ej sen
Att bryta väg och teckna den med rödt
På fält, der förutgångne bröder blödt.

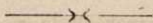
Till segerstrider ej jag rycker ut:
Jag får ej se uppståndelsens minut;
Men, sjelf af fädernes exempel väckt,
Jag går att minne bli för efterslägt.

Mitt fosterland, jag återbär ditt lån!
Min fosterjord, o tag emot din son!
Då snart din dag upprinner ärofull,
Skall frihetsträdet spira ur min mull.

Framåt! Re'n kyler morgonluft min kind.
Må Polens fana dricka morgonvind!
En herrlig dag bebådar österns glöd:
En herrlig dag — och oss en herrlig död!

Förr än mitt hufvud hvitnade till skörd,
Jag bad få dö — och bad ej obönhörd:
Förr'n träldomsbördan blef mig alltför tung,
Fick jag för Polen dö — och dö som ung!

Farväl, dock utan suck och klagoljud!
Jag går till friheten — jag går till Gud.
Farväl, min moder, och farväl, min mö!
Jag kunde lefva — men jag vet att dö!

På Polens graf.

Och stode världen som en rosengård,
 Der idel bäckar utaf honung flöte,
 Den syntes dock, vanärens minnesvård,
 Den öde fläcken i Europas sköte.

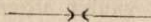
Der gror ej strå, der är allt lif förödt,
 Der letar fåfängt sjelfva ulfven föda:
 Der har ett ädelt folk till döds sig blödt;
 Europa såg derpå — och lät det blöda!

Och därför hopa sig på denna punkt
 Historiens skuggor, hela världens smärta,
 Och därför ligger Polen centnertungt
 På tidens sjuka, skuldmedvetna hjerta.

När i en framtid folken le emot
 Den drömda gryningen af bättre öden
 Och mena frihetsträdet slagit rot
 Och stämma hymner upp i morgonglöden;

Då skall en hand blott peka på det rum,
Der Polens hjelteskara blef begrafven,
Och jublets röst skall bli som döden stum,
Och hoppets gnista släckas ut hos slafven.

Och ingen mer skall tro på någonting; —
Allt stort och skönt förgåtts i lifvets hvimmel.
Rättvisa finnes ej på jordens ring,
Och bryggan brustit mellan jord och himmel.

För Qvinnan.

På Knutsfesten i Upsala 1864.

Nu ha vi då, som bruket bjöd,
 Med allvarsamma sinnen
 Ur hornen tömt det bruna mjöd
 För Nordens hopp och minnen;
 Vi hållit inne med vårt glam
 Och trängt till runohäll'n oss fram
 Att se hvad saknad ristat;
 Vi skänkt en sorgens blick åt namn,
 Som året slet ur Nordens famn,
 Namn, som vi egt — och mistat.

Dock — det är icke blott en fest
 För minnet, som vi fira:
 Det händer, pannan klarnar, bäst
 Vi på cypresser vira.
 Se! Lifvets glada färgspel ler
 Ur blida ögonhimlar ner

Från Er der på balkongen!
 Med sörja ingen båtnad vinns —
 Fram då med glädjen, om den finns!
 Fram först och främst med sången!

Men om den förr slog boll allen
 Med tusen stjernraketer
 Och smicker spann på gyllne ten
 För blonda herrligheter;
 I dag den kommer som i stål,
 Den kommer sväfvande på mål,
 Den kommer mörk i hogen!
 »Hvad?» hör jag eder ropa snart —
 »Hvad väller sångens nya art?
 »Säg skälet?» — O, I frågen!

Jag säger, att den Nordens mö,
 Hvars bild nu sången målar,
 Är icke hon, som vill beströ
 Sin väg med månskensstrålar,
 Och som bland parkens dunkla trån
 Uti en vemodssuck dör hän
 Vid knäppningar på lutan. —
 Stor sak om hon till lifs se'n kom!

Den mön ej sången handlar om —
 Den mön kan godt bli utan.

Dock hvem är hon vid lampans glöd,
 Som vakar, smidd vid nålen?
 På kind af feberoro röd
 Re'n spelar morgonstrålen;
 Den minsta rast tycks henne stöld
 Från dem som snart klä' skott i köld
 På Dannevirkes skansar.
 Så satt väl fordom Ingeborg
 Och kufvade sin hjertesorg
 Och väfde Hjalmars pansar.

Vi känna dessa drag igen,
 Så bleka nu dess värre,
 Sin fina grop har kinden än,
 Men rosor har den färre,
 Och denna späda hand! Den har
 En gång oss gifvit det standar,
 Som aldrig vi få svika.
 Ja, hon densamma är som förr,
 Fast landssorg bor bak hennes dörr
 Och kanske nöd tillika.

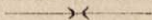
Hur fly ej hennes tankar bort
 Till Thyras gamla vallar!
 För hem och härd der inom kort
 Den första salvan knallar;
 Den ärlige, förfrusne Jens
 Fällt bajonett på Nordens gräns,
 Som våld vill sig tillista;
 Derhemma syr hans trogna mö
 En drägt till skygd mot frost och snö —
 Kanske den blir hans sista.

Du rena, starka kärlek hell!
 Du som är stor i Norden,
 Du som ej lefver för en qväll,
 Och bor ej blott i orden!
 Du, i hvars lågor Signe föll
 Till aska — och sitt löfte höll
 Mot Hagbart intill döden!
 Det är för dig jag dricker nu!
 Vårt mod, vårt hopp, vår tröst är du
 I mörka framtidsöden.

Ty, förr'n vi tro, vi kunna nås
 Af hvad som drabbat flere.

Då våldet famlar på vårt lås,
 Som nu det gör dernere.
 Då är det godt i Svealand
 Att ha en tung, en blytung hand,
 Som känns på oväns skuldra.
 Dock blir den starkaste försagd,
 Ifall ej småler åt hans bragd
 En trofast, blåögd huldra.

Ja, vår valkyria, om så sker,
 Att den skall gry den dagen,
 När vi hos dig få prisa mer
 Än qvinliga behagen, —
 Då egnas dig en bättre sång,
 Hur man ännu i undergång
 Kan skära immorteller!
 En skål för Qvinnan, att hon må,
 En segrens engel, hos oss stå,
 När det för Norden gäller!

Det första regimentet.

Från Dannevirke till Dybböl det går
 En kungsväg, trampad af blodiga spår:
 På snön så mörka de glöda.
 Det tycks som den Slesvigiska marken tog
 En färgning af sjelfvaste Dannebrog —
 Det hvita jemte det röda! —

Då Danmarks banér från bastionen drogs,
 Då afskedsmarschen på trummorna slogs,
 Och allt var klart till att vika,
 Då var det soldaten förrådd sig fann,
 Och gret som ett barn — nej, gret som en man
 Af harm och blygsel tillika.

Han måste ju flykta i koldörk natt,
 Och tåla fiendens hånande skratt,
 Att kämpa om än så benägen!
 För öfrigt det sägs ej reträtten blef dyr,
 Blott Äran, den arma, fick en blessyr
 Och lemnades stendöd på vägen.

Men hären gick fri — och nog tänker jag
 Den aftvår väl skymfen en vacker dag,
 Fördenskull höfves ej sucka;
 Fulltaliga sluta sig leden med hot,
 Blott ett regimente — det första till fot —
 Har lemnat i linien en lucka.

Den sorgliga natten det vägrat att gå,
 Men lydt sin chef, efter löfte att få
 Reträtten ensamt betäcka.

Då fienden se'n kom i hack och häl,
 Det bjöd med ett hurra de sina farväl
 Och gick så löst på de fräcka.

Det slogs som förtvifladt, refs upp och föll,
 Och än på slutet det platsen behöll,
 Sjelf spridande död och förfäran;
 Ibland regimenten det första förvisst,
 Förty att just det vid reträtten var sist,
 Och sist på sin egen begäran.

Sof sött, sof sött i den purprade snön,
 Du hjelteskara! Fast marken blir grön,
 Ej blodspåret därför försvinner:

Det glöder i rosen, som grafvarne klär,
 Hos Nordens förenade ynglingahär
 På flammande kinder det brinner.

Sof sött, och skammen och grämelsen glöm,
 Och vagga dig in i en segerdröm
 Om örnar, skjutne i vingen!
 Tro än att du hvilar i Danmarks jord,
 Som vore den vall, hvilken vaktar för Nord,
 Försvarad — och lemnad af ingen!

Nu är den vår oväns. O Nord, var sen
 Att lita på vallar af jord eller sten —
 Som korthus för sveket de ramla; —
 Men bygg till ett värn kring ditt hotade land
 Ett lefvande bålverk af bröst uti brand,
 Ett virke förmer än det gamla!

Så trösta dig, ädla, modiga här,
 Som än på din svärdsudd ditt öde bär,
 Och tro och hoppas det största!
 Mins hjeltarne, fallne bland Slesvigs kärr,
 Och vörda de öfverlevandes ärr!
 Honnör åt de få af det första!

Sjöslaget vid Helgoland.

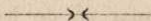
Den långa vintern bragte fall och skam
Och isen stelnade kring drakens stam
Och fångna klagade de frusna Bälten.
Hvad väldig hop af vargar sunnanfrån!
Hur sjelfva grafvens frid de bjödo hån!
Hvad täta blodspår på de hvita fälten!

Men så kom våren. Vintern samma stund
Sin dödsdom hörde från dess rosenmund,
Och friska vindar fyllde Dannebrogen.
Den underbara sträckte ut sin staf —
Och blommor sköto ur hvar hjeltegraf,
Och böljan sjöng: än är jag Danmark trogen.

Det dundrade kring vesterhafvets ö,
Och rökmoln svepte öfver skummig sjö,
Och blixten master splittrade med gamman.

Den dubbla örnen, rik af länders stöld,
En varning fick från Gud och Tordensköld,
Och flyktade med vingen svedd af flamman.

O folk, som brottas mot en usel tid,
Om världen tiger vid din ädla strid,
Ditt eget element skall vittne bära:
Den gula Elbe står i Tysklands sold
Och mumlar doft om svek och lyckadt våld,
Men mörkblå hafvet brusar Danmarks ära.

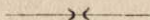
Storcken.

Hvar är du hemma, du storkefar,
 Som öfver ängarna går och spetar?
 Du klappar ängsligt och brådt du har —
 Hvad är det väl du så ifrigt letar?
 Hvar är du hemma? Seså, gif svar!

På mjölnarns stuga vid Dybböls qvarn
 Jag bodde rymligt, jag och de mina.
 Jag tyckte mig vara rika karln,
 När jag såg soln in i boet skina
 På fem välartade storkebarn.

En morgon blef der ett gruffligt gny:
 Kring berget krälade pickelhufvor,
 Och mjölnarns stuga brann högt i sky;
 Snart såg man blott några svedda tufvor —
 Ack mina små icke orkat fly!

Nu är jag barnlös och utan hem
Och går och letar i våta mossar:
Jag blir så glad, då jag hittar dem,
De rosenkindade danske gossar —
En gång de hämnas de brända fem!

Vid Skandinavernes julfest i Rom.

1864.

Nu Söders himmel sitt stjernbanér
För qvällens vindar utrullar,
Och julestjernan ser huldrikt ner
På Romas mörknande kullar.

Men vintersol, som gick att dö
Bland vesterns röda flockar,
Fann sommargrönt och icke snö
I pinjens dunkla lockar.

Här leker vinter blott krig på skämt
Med vår, som knappast vill vänta:
Kring frö't slöt jorden sig nätt och jemt,
På fångslet knoppar re'n glänta.

Upp står ur mullens värmda grift
Decemberrosens blomma
Och frågar blygt i purpurskrift,
Om våren snart får komma.

För slikt vi dock ej ha blick i dag;
 Vi lemna leende slätter,
 För forsens fall och för strömkarlns slag
 I norrskenssprakande nätter.

Se hur den lätta ljusblå rök
 Från hemmets ås sig svingar!
 I hemmet är det julestök —
 Den nu blott hade vingar!

Vi ville flykta en liten stund
 Ur Söderns salar, de bjerta:
 En Circe lockar i lagerlund,
 I marmorn slår intet hjerta.

Der Forums Brustna pelarrad
 Af månsken genomskimras,
 Der kan du söka minnets stad —
 I Norden hoppet timras!

Var viss, det lefver — det är ej dödt;
 Dess tysta pulsslag ej stanna.
 För det ha ynglingens kinder glödt,
 Och fårats tänkarens panna.

Med vilja seg som jernets egg
 Hos trenne folk det hamrar

Att rifva ned hvar skiljevägg
Till trenne hjertekamrar.

Det lefver — fast man har spått dess död,
Då det ej snördes i pansar
Den olycksmorgon, då dagg föll röd
På öde rykande skansar.

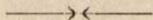
Det är en bitter, bitter text;
Nog härom taladt är det:
En tanke, än ej färdigvext,
Fick icke färdigt svärdet.

I qväll i kretsen kring hemmets gran
Sig hoppets löfte förnyar;
Nyss tordön mullrade på vår ban,
Nu går regnbågen ur skyar.

Vårt framtidstempels brända rund
Vi resa upp ur gruset;
Härnäst det står på säker grund,
Det ädla, fasta huset.

Det gamla templet till aska brann,
Det nya ingen skall bränna.
Upp då till verket, upp alle man!
Med pensel, mejsel och penna!

För granens träd och bokens träd
Vi hoppas bättre tider:
Skål för det dolda smedjestäd,
Der framtid svärdet smider!

Shakespeare's Qvinnor.

Vid skaldens 300-åriga Jubelfest i Stockholm 1864.

Han låg invid naturens egen barm
Och diade som barn dess sunda safter;
Och pulsen steg och själen drack sig varm
Af hemliga och underfulla krafter.
Han låg invid ett ömt och trofast bröst
Och till det första tonfall af hans röst
Ett saligt modershjerta klappat takten.
Kring vaggan lilja andades och ros
Och fantasi'n — en jätte — stod derhos
Och hvita vingar bredde englavakten.

Men se! Han står der som en yngling re'n
Och måste gå dit tysta röster syfta.
Der ekens skuggor och der månens sken
Med oviss halfdag måla skogens klyfta,

Der svärmar han med sina sjutton år
 Och daggens perlor gnistra i hans hår
 Och nattens flägtar spela kring hans änne.
 Han lyss på vågens sqvalp mot blommigt näs
 Och dimman, böljande på ängens gräs,
 Blir för hans syn en luftig bild af — henne.

Han älskar och han älskas. På en gång
 Med kärleken han undfår diktargåfvan;
 Hans känsla sjelfmant växer fram som sång,
 Hans tanke värmes af en eld från ofvan.
 Alltse'n hans mun två rosenläppar mött,
 Ser skalden all sin verld i rosenrödt
 Och sjunker ned inför sin gudom — qvinnan.
 Allt skönt, han läser i sin sångmö's blick,
 Blir så bekant — han re'n det läsa fick
 I milda blåa ögon dessförinnan.

Men snart farväl han bjuder vestansmek
 Och cittrans klang och ljufva månskensfröjder.
 Stark, kärnfrisk som det gamla Englands ek,
 Han står, en man, på lifvets middagshöjder.
 Han aktar lifvets lust och lifvets vigt,
 Han blickar framför sig med tillförsigt

Och bakom sig förutan minnets ånger;
 För honom är det flydda ej förbi —
 Han vet det stora helas poesi
 Och evig ungdom glöder i hans sånger.

Hans visdom aldrig stelnat till förakt
 För det han flammade för i ynglingsåren.
 Kring barnets värld höll mannens tanke vakt —
 En yppig sommar, som omfamnar våren.
 Än brusade hans harpa qvinnans lof
 Och sångarpriset vann han vid det hof,
 Dit han sin fria hyllning gick att bära.
 Ett folk i jubel gaf åt skalden rätt,
 Ty han sjöng segern och Elisabeth,
 Ö-drottningen, som hafven måste ära.

Han sjöng — och böljorna vid Albions ö
 Kruslockig hjessa sänkte som vasaller.
 En Prospero, han svingade sitt spö —
 Allting får lif der snilletts vårdagg faller!
 Hans minsta vink befolkar diktens slott;
 Det blir en värld med dygder och med brott,
 Som hvimlar, äflas, skiftar på hans tilja.
 Han blottar mensko-själens dolda ärr —

Då lyssnar folkens packade parterr!
 Hvert hjerta skälfver lydigt för hans vilja.

Han ställer fram, hur från en ringa brodd
 Det onda upp som skyhögt gifträd skjuter.
 Han visar frukten af hvar gernings sådd.
 Allt, allt hans tankars jättenät omsluter.
 Men genom sorlet kring hans diktarthron
 Der klingar fram en oförgätlig ton:
 Hur ömt han dämpar djerfva dithyramber!
 För qvinnan slår han strängens guld på nytt
 Och örnen blir till näktergal förbytt,
 Då Julias kärlek hviskar veka jamber.

O Romeo, du trefaldt sälla namn,
 Du lycklige, som ej behöfde tveka
 Emellan himlarna och Julias famn!
 Du slapp att vänta på din brud, den bleka.
 På lifvet och dess falska nycker mätt,
 Som skilja Montagu och Capulet,
 Du gick igenom dödens dal förveten;
 Din Julia följde — hon dig hastigt hann
 Och hennes kyss på dina läppar brann
 Ännu på tröskeln af oändligheten.

Se der Cordelia, hur hon stöder mildt
Sin faders steg, de stapplande och tunga!
Den gamles skumma ögon rulla vildt,
Förbannelserna häda på hans tunga.
Ur pannan stryker hon hans silfverhår
Och kämpar — kämpar som ett barn förmår —
Att drifva bort hans mörka Saulsanda.
Vi dröja ej vid hennes bittra lön,
Men genom stormen styra vi till Ön,
Der rosigt solsken leker kring Miranda.

En bild hur luftig och ändå hur sann!
Hör hennes skratt det klingande och trolska!
Se henne göra spe af Caliban,
Som står och skelar der med blickar dolska!
Men blir Miranda farlig för din ro,
Följ till Venedig och till suckars bro,
Som speglar sig i Brentas stålblå vatten;
Följ, och ditt hjerta skall af ångest slå,
Då du ser mohren luta sig på tå
Utöfver Desdemonas bädd i natten.

Af fall och svaghet skalden taflor ger;
Men huru ädelt vet han dock att skona!

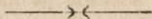
Han på Cleopatra med blygsel ser
 Och räknar fläckarne på hennes krona.
 Men då hon modigt löser upp den barm,
 Som gjort Antonius på riken arm,
 Och ormen skär den fina purpurskåran,
 Då jublar han, att hon som drottning dog;
 Hon är så skön! — Det är ej ursäkt nog,
 Men hur det är, att fälla ej förmår han.

Den store William hvilar multna ben;
 Stormrörda sekler rullat tunga vågor
 Utöfver marmorkall Westminstersten,
 Som kylt till aska sångarhertats lågor.
 Så månet namn, som varit högtberömdt,
 Se'n dess har hunnit bli båd' gömdt och glömdt.
 Orkaner ej ett echo efterlemnad;
 Men svanen ifrån Avon sjunger än
 Och sjunger evigt, sjunger om igen,
 Ännu se'n marmorn öfver grafven remnat.

Uti hans äras rika lagerkrans
 Sig blygsamt fläta rosor och violer
 Och lagern vittnar stolt om stordåds glans
 Och blomstren äro kärlekens symboler.

Du ljufva kön, strö blommor på hans graf,
Du, som i skaldens hand den spira gaf
Hvarmed han styrde skönhetsverldens rike!
Du mannens hjerta eldar upp till sång,
Du danat skalder — danar än en gång,
Men aldrig mer du ger oss Williams like.

Tio sånger af Béranger.

1.

Skräddaren och Huldran.

Till skaldens vänner, samlade på hans 42:dra födelsedag.

År åttatio, denna dag och månad,
 Här i Paris, der dygden trängs bland skarn,
 Blef morfar — skräddarn, som ni vet — förvånad
 Att åse hvad som händt mig späda barn.
 Hvem anade en lyra på min skuldra,
 Arm som jag låg i vagga tom på ståt?
 Och dock har gubben, kallad af min gråt,
 Sett mig i famnen på en vänlig huldra; —
 Och med en visas glada melodi
 Hon stillade mitt första klagoskri.

Den gamle bad med oro knappt betvingad:

»Säg mig af nåd hans lott från först till sist!»
 »Han är,» hon sagt, »allt som min staf blir svingad
 »Tjenstgosse, tryckarlärning, kontorist.

»Att styrka mina ord en blix t* må ljunga!
 »Hans lif af viggen re'n är nära släckt,
 »Och si! han går, af Herren återväckt,
 »I andra stormar trotsande att sjunga.» —
 Och med en visas glada melodi
 Hon stillade mitt första klagoskri.

»De lätta sylferna, hans ungdoms nöjen,
 »I nattens tysthet ge hans lyra lif.
 »Hon åt de arma räddar några löjen
 »Och blir den rika ledsna'ns tidsfördrif.
 »Men hvarför stanna midt i skämtets flöde?
 »Han skådar frihetens och ärans död!
 »Lik fiskarn, vittne till ett skeppsbrotts nød,
 »Han hinner hamn att skildra deras öde.» —
 Och med en visas glada melodi
 Hon stillade mitt första klagoskri.

Den gamle skräddarn skrek: »mitt barn gjort illa,
 »Som blott och bart en rimsmed fostrat har.
 »Förr all sin tid vid nålen sitta stilla,
 »Än dö som echo åt hvad aldrig var!»

---

* Béranger var i sin barndom nära att blifva ihjälslagen af åskan.

»Din fruktan,» sade huldran, »strax försvinne!
 »De största snillen ej hans framgång få,
 »Ty folket älska skall hans visor små,
 »Hans sång hugsvala skall en biltogs sinne.» —
 Och med en visas glada melodi
 Hon stillade mitt första klagoskri.

I går jag led af olust och af galla,
 Då, mina vänner! huldran kom på nytt;
 Hon tankfull lät ur handen bladvis falla
 En ros och sade: »re'n din ungdom flytt.
 »Som hägringar ett öde landskap lifva,
 »Så lifvar minnet sena åldrars längd;
 »För din skull samlas vännerna i mängd:
 »I deras krets du åter ung må blifva!» ---
 Och liksom fordom dränktes sorgen i
 En glädttig visas glada melodi.

2.

Folkets minnen.

Man skall tala om hans ära,
 Hvar en halmtäckt hydda står;
 Folket skall i femti år
 Inga andra häfder lära.
 Omkring härden mången qväll
 Skola bygdens barn sig samla,
 Säga: »Mormor, aek var snäll
 »Och förtälj om tider gamla!
 »Ondt, det sägs, han vållat har,
 »Men han än är kär för landet!
     »Så kär för landet:
 »Tala, mormor, du som kan det,
     Tala om hans dar!»

Barn, det nu är längesedan.
 Nyss min bröllopsdag gått om,
 Då han hit till bygden kom;
 I en stab af kungar red han.

Upp jag klängde på en ås
 För att titta öfver skaran:
 Lilla hatten, det förstås,
 Och grå öfverrocken bar han.
 Tänk, han sa' God dag! till mig —
 Ni kan tro jag blef förfärad,
     Blef djupt förfärad!
 »Mormor, kors hvad du blef ärad:
     »Han har talt till dig!»

Nästa år i hufvudstaden
 Åter honom se jag fick:
 Upp till Nôtre-Dame han gick,
 Han och hofvet, hela raden.
 Allt var fröjd och allt var prakt,
 Idel guldbesmida kläder!
 Solen sken och folket sagt:
 Alltid har han vackert väder!
 Glädjen livvade hans drag:
 Han en son i famn fick trycka,
     I famn fick trycka.
 »Mormor, hvilken dag af lycka!
     »Hvilken herrlig dag!»

Då vårt stackars land af fräcka
 Främlingsskaror blef belagdt,
 Var han ensam landets vakt
 Och för allt han tycktes räcka.
 Sent en afton händt det har,
 Att på dörrn jag bulta hörde;
 Jag lät upp -- han sjelf det var,
 Några få han med sig förde.
 Och han satte sig just der,
 Sade: hvad med blod har flutit,
     Ack ja, har flutit!
 »Mormor, han då här har sutit!
     »Han då sutit här!»

Raskt, då han sig hungrig sade,
 Fram jag ställde vin och bröd.
 Sedan han vid brasans glöd
 Torkat rocken, han sig lade.
 Då han for, han såg jag gret,
 Smålog mildt: var utan fruktan!
 Vid Paris -- var viss på det! --
 Fienden skall få sin tuktan.
 Glaset, som han från sig satt,
 Är jag stolt att än bevara,

Att än bevara.

»Mormor, få vi se det rara!

»Få vi se din skatt!»

Gerna — — — Mot sin ofärd drog han.

Hjelten, som en påfve krönt,

Fall och fångenskap har rönt.

På en ödslig klippa dog han.

Ingen till att börja med

Trott, han lyktat re'n sin bana:

»Som en blixtnedfall skall slå ned,

»Der hans ovän minst kan ana!»

Men då allt bekräftat sig,

Gjorde det mig bitter smärta,

Ja, bitter smärta — — —

»Mormor, signe Gud ditt hjerta!

»Gud välsigne dig!»

3.

Vintervisa.

Redan foglarne ha flytt
För de barska vinternätter
Och kring städer och kring slätter
Drifvor hopat sig på nytt.
På min ruta, isomfluten,
Föds en frostros i minuten;
Hör, det smäller uti knuten!
Hunden sig för kölden drar.
Här är skyndsamhet af nöden:
Låt oss blåsa lif i glöden!
Låt oss hålla värmen qvar!

Vandrare, till hemmet gå
För att härdens trefnad söka!
Kölden brukar jemt sig öka,
När som veden sprakar så.
Dock — jag vet att modig te mig:

Rosa, pelsbeklädd och klemig,
 Skall en ljuflig fristad ge mig
 Under vinterns kulna dar.
 Men hvad du är kall, min lilla!
 Sätt dig i mitt knä! — Sitt stilla!
 Låt oss hålla värmen qvar!

Vinterdagen bleknar bort.
 Öfver snön styr natt sin kosa.
 Kärleken oss gynnar, Rosa —
 För vår skull är dagen kort.
 Se, en vän och hans väninna!
 Vi bli flere, kan jag finna.
 Dubbelt klar skall glädjen brinna!
 Var välkommet, unga par!
 Kölden flyr för vänskapsflamman:
 Omkring brasan tätt tillsamman,
 Låt oss hålla värmen qvar!

Lampan tändes, och dess sken
 Ysterheten gränser skrifver.
 Rosa oss ett tecken gifver:
 Bordet väntar, dukadt re'n.

Och nu kommer vännen trägen
Fram med mången gammal sägen;
Än om röfvare på vägen,
Än om troll till ord han tar.
Punschen ryker snart i bålen,
Hela laget rundt går skålen:
Låt oss hålla värmen qvar!

Mörka vinter, kall och rå!
Du i hvitt naturen kläder.
Dina bistra nordanväder
Tysta ej vår sång ändå.
Medan spiselglöden kolar,
Fantasien nejder målar,
Der en vårlig himmel strålar,
Och der kärlek hemvist har.
Till dess åter rosor blomma,
Låt oss dörrarne tillbomma!
Låt oss hålla värmen qvar!

4.

Fördömda vår!

Ifrån mitt fönster såg jag till det andra,
 Der hon var hemma, hela vintern lång.
 Vi kände ej, men älskade hvarandra,
 I luften kyssar möttes mången gång.
 Igenom denna lind, på blad beröfvad,
 Vi under dagens lopp bytt blickar se'n . . .
 Tack vare våren, nu är linden löfvad.
 Fördömda vår, är du nu här igen!

Mot detta löfhvalf strandar all min möda:
 Den hulda engeln döljes för min syn.
 Förr såg jag henne sparfvarne ge föda,
 När på en vinterdag hon strödde gryn.
 Se'n dess gaf fogelqvittret vink åt båda,
 Att det var tid för vän att se sin vän.
 Hvad första snön ändå är skön att skåda!
 Fördömda vår, är du nu här igen!

Jag nödgas då det skådespel förlora
Som hvarje morgon gjorde mitt behag,
Då hon, en annan rosig Aurora,
Drog upp gardinen för den unga dag.
Jag får ej skåda mer, när skymning tjocknar,
Min stjerna flämta några stunder än,
Till dess hon slumrar in — och lampan slocknar.
Fördömda vår, är du nu här igen!

O vinter, snart till oss din färd bevinga!
O med hvad fröjd jag åter höra skall
Min fönsterruta sakta börja klinga
Vid de små hvita flingors lätta fall!
Ditt gamla upptåg gör mig intet nöje,
O vår, du blommors och zefirers vän!
Jag ser ej henne dra sin mun till löje —
Fördömda vår, är du nu här igen!

5.

Paradisets nycklar.

Sankt Per sin nyckelknippa mist

En dag igenom Gretas list.

(Ja, efter maken skall man få att leta!)

Hon kom till paradiset bom,

Och vips! Var gubbens byxsäck tom.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

Men lilla Greta skyndar fort

Att öppna paradiset port;

(Ja, efter maken skall man få att leta!)

Flux hela syndahopen slem

Nu strömmar in i fröjders hem.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

Båd' jude, turk och lutheran
 Gå hvisslande densamma ban.
 (Ja, efter maken skall man få att leta!)

En påfve äfven, som man sport,
 Har hamnat der han icke bort.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

Ett tåg af jesuiter kom —
 Ej Greta slike tyckte om;
 (Ja, efter maken skall man få att leta!)

Dock in de sluppo oförmärkt,
 Och — englaskaran blef förstärkt.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

Förgäfves skrek, då in han slant,
 En tok: »Gud är för tolerant!»
 (Ja, efter maken skall man få att leta!)

Ej ens för satan hinder fanns:
 Han helgon blef — med horn och svans.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

Se'n Lucifer fått nåd och fred,

Blir helvetet afskaffadt med.

(Ja, efter maken skall man få att leta!)

Slik godhet smält hvart bröst af stål.

För hvem skall nu man bygga bål?

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

I himlen går det lustigt till:

Sjelf Sankte Per dit in nu vill.

(Ja, efter maken skall man få att leta!)

Midt för hans näsa stängs dess dörr

Af dem som han stängt ute förr.

»Så hör mitt tal:

»Jag blir till en skandal!»

Skrek Sankte Per — »Min nyckelknippa, Greta!»

6.

Horoskopet.

Då mamma vid sin spiselbrasa
 Har nickat till midt i en bön,
 Jag korten tar — (Sy är min fasa!)
 I korten gör jag framtidsrön.

Väl mamma sagt: »ej syndigt gyckel fresta!

»Hin Ondes svek dig lurar lätt.»

Men jag är ung — och korten spå det bästa!
 För korten de ha alltid rätt!

Nå, kärlek eller äkta lycka?

Få se, hvad deraf blir min lott:

Min älskling reser, kan jag tycka.

En hjerterknekt! — Han bådard godt!

Men för en enka i sin tro han svigtar —

Ha, otack det är verdens sätt!

Jag nunna blir — en hyggelig pater bigtar...

För korten de ha alltid rätt!

Men ruterkung vid klosterluckan
 Får sigte på mig någon dag,
 Rörs af min fågring och min suckan —
 Och hurtigt enleveras jag.

Jag dukar under för Hans Höghets skänker,
 Och han mig etablerar nätt;

Jag är hans drottning, när sig skymning sänker —
 För korten de ha alltid rätt!

Ut till sitt lustslott fursten för mig;
 Förtalet likafullt mig mins.

En mörk ibland visiter gör mig:

Det kommer ut — farväl, min prins!

Jag mister en, men jag får tolf tillbaka,

Jag dygdig är, liksom kokett:

Den grymma blir ett luradt gråskäggs maka —

För korten de ha alltid rätt!

En vecka gift, jag redan gungar

I tuparsvagn bredvid min vän,

Den sötaste bland klöfverkungar —

Min gubbe knotar . . . bah, än se'n

Ha, korten tala om en skrynklig gumma...

Har tiden re'n min skönhet frätt?

Ah, det är mamma, som hörs vaken brumma!

För korten de ha alltid rätt!

7.

Ärans väg.

(Skrefs i Februari 1831.)

Ack, vore jag en ung hussar,
 Jag skulle ila till strapatser
 Och stryka blonda små mustascher
 Och hugga in, der hetast var,
 Med hand på sabeln, blank och bar!
 Att bistå polska hjeltestammen
 Det bär åstad på gångarn hvit.
 Pultronerne stå qvar med skammen.
 Fort! Ärans väg är vägen dit!

Ack, vore jag så ung och djerf,
 Jag hade väl en vacker flicka.
 Följ med, mamsell, och lär er skicka
 I Polens döttrars ädla värf
 Att offra åt sitt land sin skärf!
 Sälj dina kläder, dina nipper,
 Och repa se'n charpi med flit,

Så Polen att förblöda slipper.
Fort! Ärans väg är vägen dit!

O, hade jag millioner blott,
Jag sade: modige Sarmater!
Er köpen några diplomater,
Derjemte krut till skarpa skott,
Uppkläden edra tappre godt!
Europa, gamla frun, den rika,
Ger dygden endast då kredit,
När hon är hyggligt klädd tillika.
Fort! Ärans väg är vägen dit!

Som kung än bättre jag förstod
Med råd och dåd mitt nit betyga.
Kring hafven skulle flottor flyga
Att egga upp Osmanens mod,
Att värma Svenskens tröga blod,
Och Polen hoppets ord tillropa:
En säker arm, en säker plit
Förmå som förr vår verld rensopa.
Fort! Ärans väg är vägen dit!

O vore jag en enda dag
Den Gud, till hvilken Polen beder,

Re'n ezaren, innan soln gått neder,
Fått blekna för min vredes slag.
Du polska folk, min kärlek tag!
O hvad jag skulle, trots orakler,
Din väg upprödja bit för bit
Med välbehöfliga mirakler.
Fort! Ärans väg är vägen dit!

Ja fort! — O Gud, men jag är arm — — —
Om frihet är ditt ögonmärke,
Du ljusets far, min röst du styrke
Till thordön ur en engels barm!
Min sång till domsbasunens larm!
Till Polens gode genius gör mig!
Ur dvalans armar folken slit,
Att, då jag ropar, verlden hör mig:
Fort! Ärans väg är vägen dit!

8.

Kosackens sång.

Min trogne häst! Din vän, kosacken, kallar:
Hör du den nordiska trumpetens ljud?
Der plundringens och stridens bölja svallar,
Dit bär mig snabb, ett dödens sändebud.
Ditt betsel ännu simpelt är och ringa:
Du efter segern skall ett gyllne få.
Så gnägga stolt ur djupet af din bringa
Och folk och konungar med hofven slå!

Se, freden flyr det gamla Europa,
Och vestern lemnas oss till tummelplats.
I mina händer må dess guld sig hopa,
Välj du ditt stall i konsternas palats.
Vi gå att Seinens strand på nytt betvinga,
För tredje gången i dess våg dig två!
Så gnägga stolt ur djupet af din bringa
Och folk och konungar med hofven slå!

För prest och ädling gick det nedåt värre,
 Se'n undersåtens tålmod tog slut.

De bådo mig: »kom och var allas herre,
 Blott vi förbli tyranner som förut!»

Jag kom — och när jag syntes lansen svinga,
 Mot lansen kors och scepter syntes små.
 Så gnägga stolt ur djupet af din bringa
 Och folk och konungar med hofven slå!

Jag vid vår stockeld sett ett jättespöke
 Med blodsprängdt öga fäst på våra spjut.
 »Mitt välde börjar» röt det, »du det öke!»
 Och pekade med bilan vesterut.

För hämdens värf vill Attila mig tinga,
 Jag är hans son, jag i hans spår skall gå.
 Så gnägga stolt ur djupet af din bringa
 Och folk och konungar med hofven slå!

Och denna mångberömda bildnings blomma,
 Som vid försvaret ej består sitt prof,
 Skall böja sig, då vi i dammoln komma,
 Och bli förtrampad af din skarpa hof.

Vi af de murkna former skona inga,
Af vesterns verld ej minnet qvar skall stå.
Så gnägga stolt ur djupet af din bringa
Och folk och konungar med hofven slå!

9.

Farväl till Äran.

(1820.)

Om vin och flickor höj en sång,
 Ty dårskap är allt annat.
 Se, hur i glömska stannat
 Den hymn, som frihet qvad en gång.
 I jern man löder
 Oss åter, bröder:

Kom, låt oss därför se, hur drufvan glöder!

Ett folk, som bojan trycker ner,
 Min dristighet med misshag ser,

Om jag ett härskri för idyller ger.

Farväl då, arma Ära!

Förnekom häfdens lära!

Kom kärlek, fyll vårt glas! Vi dig besvära.

Hvad! Hjeltar, grånade i fält,

Till hofs gå för att tjena,

Och det, då min Camena

Sjüng hop en här till deras tält!

Om mig min stjerna

Beskär en tärna,

Skall hennes kyss mig få att tiga gerna.

Förstår jag smickra, torde jag

Sjelf få en syssla någon dag:

Jag kan som hofnarr kungen bli i lag.

Farväl då, arma Ära!

Förnekom häfdens lära!

Kom kärlek, fyll vårt glas! Vi dig besvära.

Åt fiendernes röfvarband

Sig styrelsen försvurit,

Och »rättens» männer burit

På Themis' bildstod våldsam hand.

Hvad har jag, myra,

Sagt i min yra?

Förlåt, jag går att kransa glas och lyra!

Jag minnes domstoln, som sig bör,

Och stannar heldre utanför:

Jag ser ej Minos — Cerberus jag hör.

Farväl då, arma Ära!

Förnekom häfdens lära!

Kom kärlek, fyll vårt glas! Vi dig besvära.

Tyranner, närde med vår mærg,

I ären orkeslöse:

Tänk blott, om jätten nöse!

Då ramlade väl dverg på dverg.

Men är jag galen?

De fräcka talen

Må tystna, får jag blott ha kvar pokalen.

I slafvar, klagan är ett brott:

Hvad rör oss — ha vi nektar blott, —

Om verlden har det illa eller godt?

Farväl då, arma Ära!

Förnekom häfdens lära!

Kom kärlek, fyll vårt glas! Vi dig besvära.

Vår frihet lutat sig till ro

Att feberdrömmar drömma;

Först då vi lärt att glömma,

Kan glädjen stadigt sätta bo.

När allt de kufva,

Ock sångens dufva

Tillbaka dignar på sin blomstertufva.

Som örn ej mera högt hon styr:

Till ljufva bragder hem hon flyr.

Mig Bacchus kallar — och jag följer yr!

Farväl då, arma Ära!

Förnekom häfdens lära!

Kom kärlek, fyll vårt glas! Vi dig besvära.

10.

Den kommande generationen.

Vår tid är långt ifrån den bästa,
Jag tillstår utan bitterhet;
Men ännu sämre blir den nästa,
Tillåten mig att säga det.
Att flere barn i världen sända
I grunden blir en sorglig lott;
    Fullt ut så godt,
    Ja, fullt så godt,
Det vore jorden tog' en ända, . . .
Om fruarna tilläte blott.

Vi sjunga muntert Bacchi böner,
Då drufvan i pokalen ler;
Moltyste sitta våra söner,
Men dricka mycket, mycket mer.
Med kinder, brusiga och spända,
De tro de Epikur förstått.

Fullt ut så godt,

Ja, fullt så godt,

Det vore jorden tog' en ända, . . .

Om fruarna tilläte blott.

Man leds vid våra poesier,

Men närmsta framtid hotas vill

Af tvänne smak-akademier,

Som kunde en ej räcka till.

Då blir der plats för alla kända

Små vittra telningar och skott.

Fullt ut så godt,

Ja, fullt så godt,

Det vore jorden tog' en ända, . . .

Om fruarna tilläte blott.

Vi redan älska krig nog mycket,

Men älska ock att hvila oss;

Dock det tar till det förra tycket,

Och våra söner bara slåss,

Slåss, af en starrblind yra tända,

Tills de en stackars lager fått.

Fullt ut så godt,

Ja, fullt så godt,

Det vore jorden tog' en ända, . . .
Om fruarna tilläte blott.

Vår kärlek vill jag ej berömma,
Men nog jembörelse den tål
Med våra barns, som rentaf glömma
Dess evigt unga tungomål
Och ars amandi så förvända,
Som sjelfva Babel knappt förmått.

Fullt ut så godt,

Ja, fullt så godt,

Det vore jorden tog' en ända, . . .
Om fruarna tilläte blott.

Trots de bevis sofisten slungar,
Vår framtid blir så lagom grann:
Ej stora män — blott dagbladskungar,
Ej munterhet — blott Operan.
Snart finns ej qvar en dygd att skända,
Hvart älskvärdt fel blir bara rått.

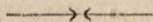
Fullt ut så godt,

Ja, fullt så godt,

Det vore jorden tog' en ända, . . .
Om fruarna tilläte blott.

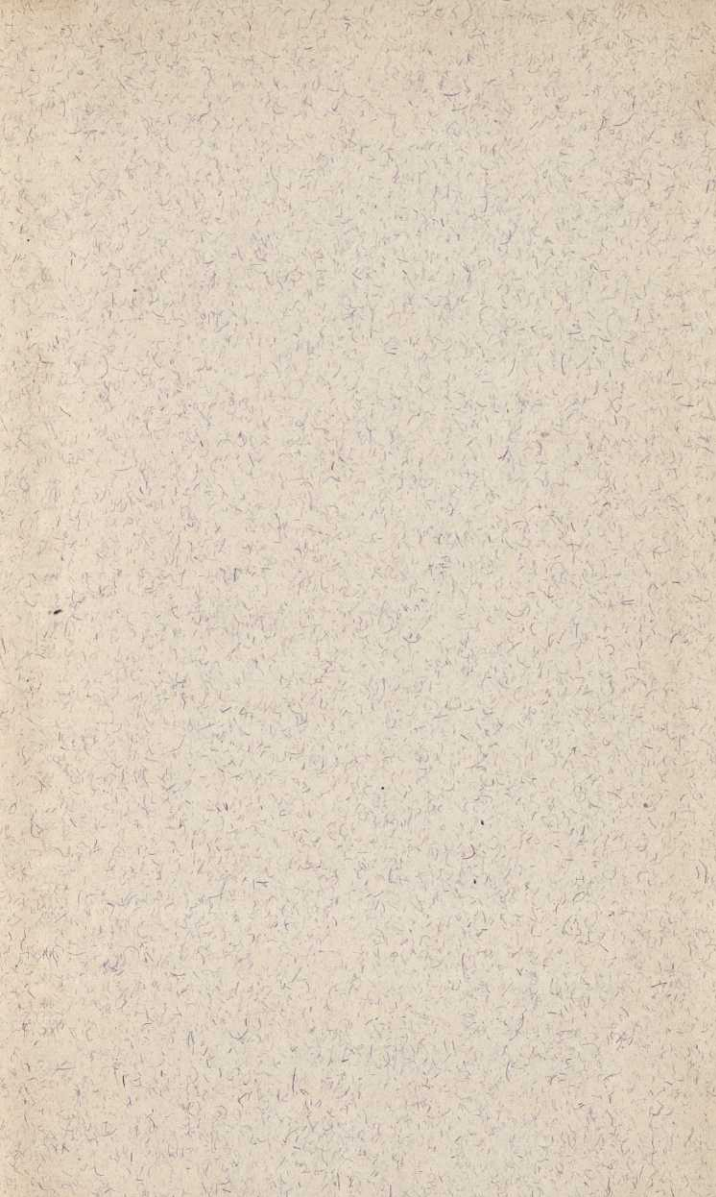
Förgäfves är det som vi bråka
Och sträfva både si och så,
Att de med aktning skola språka
Om fädrens tempel, våra små.
Hvart minne, som till dem skall lända,
Blir hudflängdt, hackadt, stort som smått.
Fullt ut så godt,
Ja, fullt så godt,
Det vore jorden tog' en ända, . . .
Om fruarna tilläte blott.

Rättelser.

Sid. 51 rad 7   står: kretsar   läs: kuster
" 106 " 1 nedifrån   "   Än   "   Är

6000070595

Göteborgs universitetsbibliotek

